

ZULÜM TUFANINA ÖLÜMLE MEYDAN OKUYANLAR!

Bizim referansımız ise direniş ve mücadeledir. Bugün zindanlarda Kürt halkının fedakar evlatları bedenlerini açlığa yatırmakla kalmadı, feda eylemleriyle direnişini yükseltmeye, saldırıları-kuşatmayı ve ulusal kimliğin tecrit edilmesini püskürtmeye çalışıyor. Bu direnişler ve kavga kullanılan araç ne olursa olsun halkın mücadelesinin, sınıf mücadelesinin bir parçasıdır ve en güçlü şekilde sahiplenme görevi ile çağırıyor omuzlama yükümlülüğü vardır.

Yeni Demokrasi

28 MART 2019

■ YIL: 2

■ SAYI: 32

■ FİYAT: 2 TL

■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK / 5

Saklanmak İstenen Kriz ve Açığa Çıkmakta Israr Eden Rakamlar

Ülke ekonomisi yüksek enflasyon, işsizlik ve durgunluğu bir arada yaşıyor. Yaşanan durgunluk ve daralmanın yıkıcı etkisi artıp krizi büyütürken yaşanması beklenen patlama ise AKP iktidarı tarafından yerel seçim sonrasında ertelenmek isteniyor. Bunun için; rakamlarla oynayarak, çeşitli hilelerle, manipülasyonla vs. ekonomi rayındaymış izlenimi yaratılmaya çalışılıyor. Mumların yatsıya kadar bile dayanamayacağını bile bile; enflasyonun sorumluluğunun esnafa yıkılmaya çalışıldığı, sahte istihdam haberlerine ve istihdamın "arttığı"na dair çeşitli manipülasyonlara başvuruluyor.

MEŞA AZADİ / 8

Açlık Grevleri Sürerken; Faşizmin Tırmandırdığı Kürt Düşmanlığı

HDP üzerinden Kürt ulusal mücadelesine karşı sürdürülen faşist saldırganlık, tutuklamalar, açlık grevine destek amacıyla dışarda sürdürülen açlık grevi eylemlerinin yapıldığı mekanlara baskınlar, Tayyip Erdoğan ve Bahçeli ikilisinin Türk milliyetçiliğini körükleyerek "vatani böldürmeyiz" hezeyanları miting meydanlarında da sürdürülmektedir.

BEDENLERİNİ AÇLIĞA YATIRANLAR ZULÜM TUFANINA ÖLÜMLE MEYDAN OKUYOR!

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

tasfiyeciliğin bir durağı olarak legalizm

15

KADIN

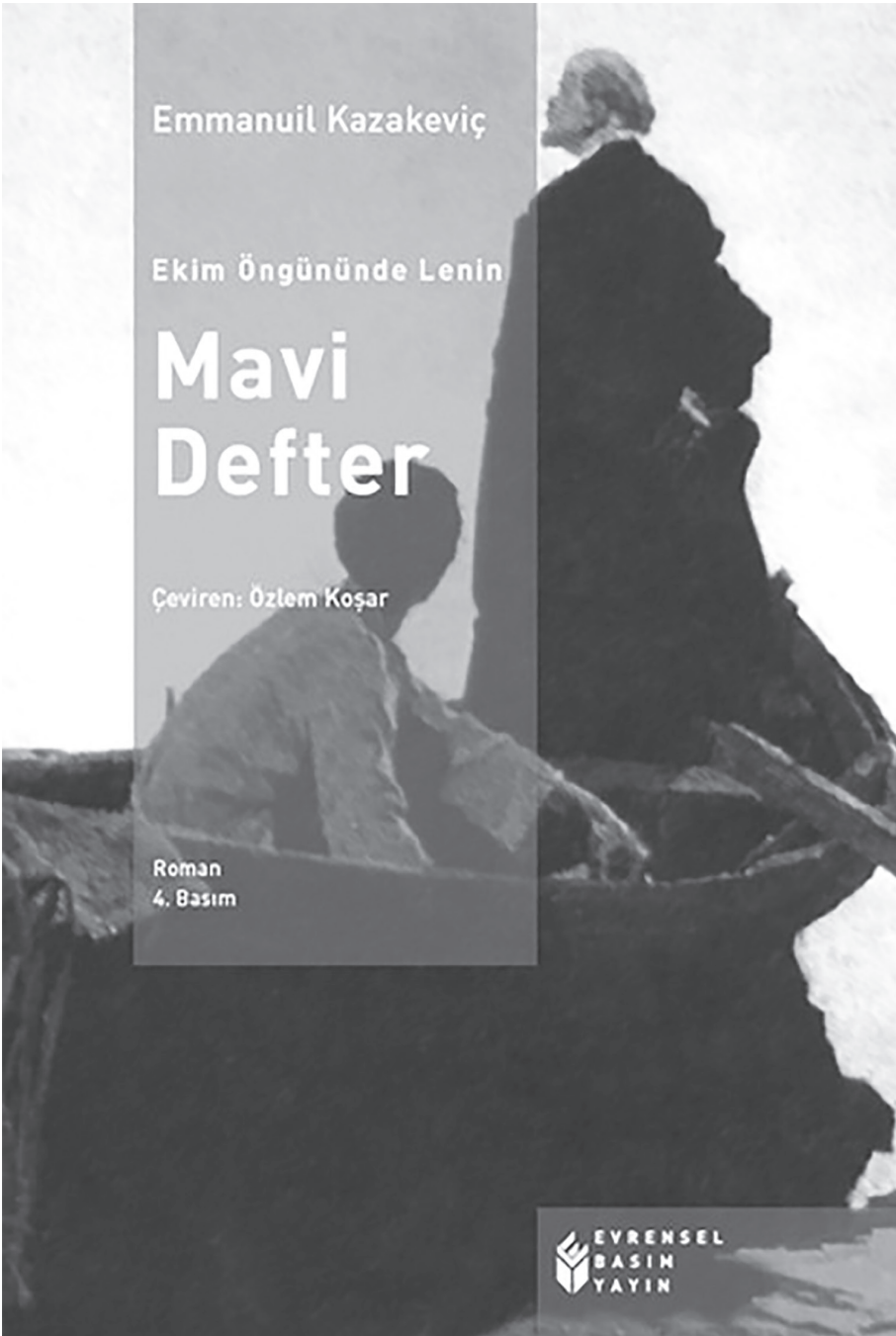
taksim, 8 mart yürüyüşü, ezan, tayyip erdoğan ve bitmeyen dejavu

21

DÜNYA

cezayir'de yükselen protestolar emperyalistleri korkutuyor!

Ekim Öngününde Lenin'in Mavi Defteri

Çeviren: Özlem Koşar

Yayınevi: Evrensel Basım Yayın

İlk Baskı Yılı : 2010

Sayfa Sayısı : 128

Mavi Defter'i okumayanlar açısından söylenecek ilk söz; okumakta geç kalmış olduklarıdır. Ekim Devrimi öncesi Temmuz günlerindeki Lenin'in yaşamından bir kesit sunan kitap, belgesel türünde bir roman. Kitap adını, Lenin'in yaşamının o kısa kesitinde özel önem verdiği Devlet ve Devrim adlı broşürünü yazdığı mavi defterinden alıyor. Akıcı, sürükleyici, yalın bir anlatımı var. Anlatımlar; yazarın o dönemi Lenin'le paylaşmış olduğu izlenimi veriyor okuyucuya. O dönemi yaşamamış olsa, bu kadar ayrıntılı anlatımlarda, betimlemelerde bulunması imkansız gibi görünüyor. Lenin'in ajanlıkla suçlandığı, birçok devrimcinin tutuklandığı, gazetelerin

kapatıldığı ve Lenin'in yeraltına çekilmek zorunda kaldığı bir dönem.

Bu zor şartlarda Lenin'in nasıl yaşadığı, onun yanında kaldığı aileyle ilişkileri, çalışma tarzı, disiplini, cesareti, insanlara-olaylara yaklaşımı akıcı bir dille anlatılmış. Lenin'in üzülen, sevinen, bulunduğu zor şartlarla dalga geçebilen esprili bir insan olduğunu görüyoruz kitabı okuduğumuzda. Onu önder özelliklerinin yanısıra insani yanlarıyla da tanıyoruz. İnsanlarla ilişkilerinde sıcak bir yapısı var. İnsanları gözlemleyip; bireylerin yaşamlarından toplumsal sonuçlar çıkarması O'nu birçok insandan ayıran bir özellik olarak çıkıyor karşımıza. Kitlelere güveniyor, halka ne olursa olsun doğru söylenmesinden yana. Yanlış yapılsa dahi halka doğruyu söylemekten, doğruya yönlendirmekten yana olan ve özeleştiri verme cesaretine sahip kişi ya da anlayış kendisine de, düşüncesinin doğruluğuna da güvenen, inanan kişidir. Geliştirilecek, dönüştürülecek, kendi kaderini kendi

ellerinde tutabilecek insanları yaratmanın da bir parçasıdır onlara doğruyu gösterip; doğruyla yanlış ayırır duruma getirebilmek.

“Sloganlarla oynamıyorum; devrimin her dönemecinde kitlelere gerçeği söylüyorum, ne kadar acı da olsa. Ve sen, öyle hissediyorum ki, halka gerçeği söylemekten korkuyorsun. Proleter siyaseti burjuva yöntemlerle çözmek istiyorsun. ‘Kendi çevrelerinde’, kendi aralarında gerçeği bilen, ama kitlelere, kendi söylemleriyle, onlar cahil ve kıt anlayışlı oldukları için bunu iletmeyen önderler, proleter önderler değildir. Doğruyu söylemeli. Yenilgiden korkuyorsan, bunu ‘zafer kazanılacak’ diye satmamalısın; eğer uzlaşmaya gidiyorsan, kitlelere bunun uzlaşma olduğunu söylemelisin... eğer koşullar yön değiştirmeni gerektiriyorsa, sanki hiçbir değişim yokmuş gibi olayları sunmamalısın; eğer sınıfın sezgilerine ve devrimci sağduyusuna güveniyorsan, ona karşı doğru sözlü olmalısın... Proletaryanın gerçeklere ihtiyacı var ve soylu bir küçük burjuva yalandan daha fazla hiçbir şey onun davasına zarar vermez” diyordu Zinovyev’le sloganlar üzerine geçen bir konuşmasında. Kitlelerin çoğunluğu onu Alman ajanı olarak görmesine ve yakalanmasını istemesine rağmen söylediği söz çok anlamlı; “Sosyalizm için yeni bir halk yaratılmaz ama bu insanlar yeniden yaratılabilir.” Bunu söylerken Lenin’deki halka güveni, değişimin-dönüşümün doğrularla, doğru bir önderlikle sağlanabileceği mesajını okuyoruz. Günümüzde halka güvenmeyen, “bu halktan adam olmaz” diyenlere de iyi bir cevap aslında bu sözler. Lenin’in mücadele yaşamında şahit olduğu olumlu-olumsuz birçok şey var. Günümüzde de yaşadığımız, yaşamaya devam edeceğimiz diyalektik olarak kaçınılmaz olan ölümler, tutuklanmalar, karşı devrim safına geçenler vb. Tüm bunlar kimi insanlarda hayal kırıklığı vb. duygular yaratıp, kişiye tapınmanın getirdiği kişilerin yok oluşuyla devrime olan inancını yitirmesine neden olabiliyor. Bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da yaşanıyor ve yaşanacaktır bu olumsuzluklar. Lenin, böyle durumlar karşısında şöyle diyor; “...Tarih karmaşık bir şey. Kim bilir belki de Voltaire ve Rousseau bile yaşasaydı, kendi düşüncelerinden ilham alarak gerçekleştirmiş olan Fransız Devrimi’nin muhalifleri olacaktı. Doğru zamanda

ölmek ne büyük şans. Plehanov bunu becerememişti.”

Gazeteler onun hakkında dedikodular uydurup, lüks içinde yaşadığını yazıp, kitleleri inandırıyorlar. O ise mütevazı bir yaşam içinde, sıradan bir ailenin yanında, sade ve onurlu bir yaşamı paylaşıyor yanındakilerle. Tabi ki bu arada onun önder özelliklerini de es geçmemek gerekiyor. Örneğin; disiplini, her şeye kafa yorması, tek tek olaylardan bütüne dair sonuçlar çıkarabilmesi. Kendisine ve davasına olan inancı ve güveniyle umudunu kaybetmeden geçiriyor içinde bulunduğu zor şartları. Tüm gazeteler kapatılmışken, O yoldaşlarının mutlaka bir çözüm bulacağını biliyor-inanıyor ve yaşananlar da onun haklılığını gösteriyor. Doğruların-gerçeklerin devrimci olduğunu ve hangi şart altında olursa olsun doğru bir önderlikle kazanılabileceğini görüyoruz bir kez daha. Kendisi olmasa, yerini dolduracak kadroların olduğundan bahse derken; bu kadroların zamanla nasıl dönekeleşebildiğini yaşam gösteriyor bize ve kadroların önemi her şart altında, her dönemde karşımıza çıkıyor. Evet devrimi yapacak olan kitlelerdir. Kitlelere bilinç dışarıdan verileceği için de kadrolar konusunun günümüzde özellikle ele alınması gerekiyor. Çünkü kitleleri bilinçlendirecek, örgütleyecek, kendi davalarına sahip çıkıp, savaşmalarını sağlayacak olan kadrolardır. Onların niteliği, zaaflarından arındırılması halkla bütünleşmeyi hızlandıracaktır. Lenin, kadroların zaafalarını, onların iktidarı aldıktan sonra bu zaafaların çirkin boyutlara ulaşabileceğini düşünürken; en zor işin dışarıdaki düşmanla değil, kendi içimizdeki düşmanla savaşmak olduğunu da ortaya koyuyor ve hatalar noktasında yoldaşları ikna etmenin, onları değiştirip dönüştürebilmenin olumlu yanını da gözler önüne seriyor. Bu kitapta Lenin’in insani ve önder özelliklerini gözlemleyerek; bir devrimcinin örnek alması gereken yanlarına tanık oluyoruz. Partiye, halka, devrime inancın her şeyin üstünde olduğunu gösteriyor kişiliğiyle, duruşuyla Lenin bize. Bizler kanla, canla yazılmış sınıf savaşımı tarihine baktığımızda kendimizi şanslı görmeliyiz. Çünkü olumluluk ve olumsuzluklarıyla bir tarih var önümüzde dersler çıkarabileceğimiz. Bu tarihin kısa bir kesitini bize sunan bu kitaptan da çok dersler çıkarabileceğimiz unutulmamalıdır.

ZULÜM TUFANINDA SEÇİMLER, ZULÜM TUFANINA ÖLÜMLE MEYDAN OKUYANLAR!

2019 31 Mart Yerel Seçimlerine, bir yandan Kürt düşmanlığına kodlanmış egemen sınıf kliklerinin temsilcilerinin kıyasıya mücadelesi diğer yandan ise zindanlarda Kürt ulusunun evlatlarının kitlesel açlık grevlerine eşlik eden feda eylemleri damgasını vuruyor. Bir yandan faşist devletin şovenizm nehrinde sürekli iman tazeleyen vaftiz törenleri, diğer yandan ise seçimlere bağlanmaya çalışılan "gelecek umutlarına" aldırış etmeyen ve bedenini silaha çeviren direniş iradesi.

Yerel seçimler, Kürtlerin ulusal, kültürel, siyasal haklarına karşı tecridin, kuşatmanın, imha etmenin, sindirmenin daha da derinleşerek geliştiği bir anlayışla başladı ve seçimlerde son düzlüğe girerken bu saldırı dalgası ivme kazanarak devam etmekte. Buna karşı ise HDK Eş Başkanı Leyla Güven'in açlık greviyle başlayan direniş hattı binlerce tutsağı sürece katan bir "barikat savaşına" dönüşmüştür. Leyla Güven tahliye edilerek bu direniş kırılmaya çalışılmış ancak sonuç açlık grevinin kitleselleşmesi ve feda eylemlerinin peş peşe gerçekleşmesi olmuştur. Zülküf Gezen ile başlayan feda eylemleri Uğur Şakar, Ayten Becet, Zehra Sağlam ve Medya Çınar ile devam etmiştir.

Bugün seçimlerde egemen sınıf klikleri olabildiğince sert bir şekilde güç dengeleri için mücadeleye tutuşurken, bunu en iyi "Kürt düşmanlığı", en iyi "halk düşmanlığı", en istikrarlı "yalancılık", en kararlı "emperyalist uşaklığı" üzerinden göstermeye ve gerçekleştirmeye çalışıyor. Hiç kuşkusuz, belirleyen egemen klik olma avantajı ile AKP-MHP kliği bu kavgada daha avantajlı durumdadır. Özellikle CHP-İYİP ittifakına "beka sorunu", "terör sevicilik" argümanlarıyla, şovenizm dalgasını büyütecek şekilde saldırmaktadır. Hatta neredeyse yegane saldırı argümanları olmaktadır. Zira "Başkanlık" denen ve bir "master plan" ile test olan bir süreç işlerken, bunun selameti için en saldırgan ve gerici bir hatta ihtiyaç duyulmaktadır. Bu bağlamda gerçekleşen seçimlere karakterini veren bir yanda bu "master planın" test edilme-

sidir.

Bu bağlamda özellikle bu ittifakın belediye meclis üyeliği adayları arasında "üç yüz küsür" kişinin "terör" bağlantılı olduğu gerekçesiyle bir fişleme listesi yayınlandı. Devletin amiral gemisi Hürriyet Gazetesi her zamanki rolünü üstlenerek bu fişlemeleri yayınladı. Fişleme belgelerinde, adeta çocukluktan başlayarak bir filtreleme işleminin yapıldığı görülmektedir. Kemal Burkay ve Barzani çizgisindeki partilere üye olmak, 1970'lerin DDKO'sunda yer almak, 40 yıl önce bir yöre derneğinin etkinliğinde yer almak, 5 yıl önce "Açılım sürecine" destek amaçlı kimi platformlarda imzacı olmak vs. kısaca Kürt olarak doğmak fişlenmek, resim ve isimlerle teşhir edilmek için yeter sebep görülmektedir. Kuşkusuz bu yaklaşım yeni olan bir şey değildir. Ama artık faşist partilerde, kendi ulusal kimliğini redderek yer almak bile teşhir edilmek, hedef haline getirilmek için engel değildir. Ki aynı şekilde diğer kliklerde AKP içindeki Kürtleri benzer bir yaklaşımla hedef göstermektedir. Kürt ulusal kimliği sadece HDP'ye yönelik bir saldırı dalgası ile değil böylesi bir kuşatma, tecrit edilme durumu ile karşı karşıyadır.

Bu kuşatma son 6 yılda özellikle her seçim kampanyasında ekstra bir yoğunlaşma ile gerçekleşirken, devamında yeni halkalar eklenerek ve saldırı kampanyaları örgütlenerek devam etmektedir. Egemen sınıflar Kürt ulusal mücadelesinin zayıf düştüğü, mücadele düzeyinin gerilediği hesabı üzerinden bu saldırı dalgasına boyut katmaktadır. Aynı zamanda bölgesel düzeyde kazanımların T. Kürdistanı'nda yansımaları bulmaması için dozu hiç düşürmemektedir. Ancak gelişmelerin seyri içinde ciddi bir "beka" sorunu korkusu da yaşadığını belirtmekte fayda vardır. Bu AKP-MHP kliğinin bir paranoyası, seçim kampanyası propagandası ile sınırlı değil, bir noktada faşist diktatörlüğün süreç okumasına tekabül

eden bir korku ve kaygıdır.

SEÇİM KAMPANYALARI, MEYDANLARIN DİLİ: TEVİL YOLUYLA KRİZ İTİRAF!

Yaşanan siyasal kriz aynı zamanda bölgesel politikaların iflas etmesiyle de doğrudan ilintilidir. Bu siyasal krize bugün kesin, istikrarlı ve kararlı bir ekonomik kriz de eşlik etmektedir. Bu kriz ekonomide net küçülme, döviz kurlarında engellenemeyen yükseliş, faizlerdeki artış, yüksek enflasyon, yatırımda daralma, sermaye akışında kriz, işsizliğin engellenemeyen yükselişi, küçük işletmelerin iflası, orta ölçekli işletmelerin direnişlerinin kırılması gibi artık istatistiklerin de inkar edemediği bir gerçeklik söz konusudur. Bu durum emperyalist güçlere daha fazla yaslanmayı içeren ama bu yaslanma ve bağımlılık ilişkisini derinleştirmeyi aralarındaki çatlaklara yaslanarak avantaja dönüştürmeye çalışan bir siyasal hat söz konusudur. Güç dengelerinde belirlenen olan Türk egemen sınıfların bu siyaseti, emperyalistlere daha fazla boyun eğen ve krizini derinleştiren bir sonuç doğurmaktadır. Gelişmeler çatırdayan ve kriz halinde olanın sadece AKP-MHP kliği değil bir bütün sistemin kendisi olduğunu bize göstermektedir. Buna uygun bir hazırlık ve duruş elzemdir.

Bu bağlamda değinilmesi gereken bir noktada HDP'nin, zindanlarda ölümüne direnişler örgütlenirken Newroz'da kitleler meydanları doldururken "liberal burjuva sınıfa" ait politik tutumudur. Ehveni-şer siyaseti diyebileceğimiz CHP-İYİP ittifakına örtülü ve açık destek sunan tutumlar, Sezai Temelli'nin "Mansur Yavaş da, Ekrem İmamoğlu da bilecek ki HDP oyları ile seçildiler" diyerek kesin bir tutuma dönüştürülmüştür. Buna karşı CHP-İYİP'in faşist adaylarının "had bildiren", "aşağılayan" ve "umursamayan" tavrı gecikmemiştir. HDP, egemen klikler arasındaki güç dengelerini seçim tavrıyla değiştireceğine inanan yaklaşımıyla kitleleri iki yönlü zehirlemektedir. Birincisi, klikler arası dengede seçimler belirleyen değil

sadece yürüyen mücadelenin bir sonucu olduğunu görmemek ve kitlelerde seçimlere dair yanlış bir yaklaşım oluşturmaktır. İkincisi, egemen faşist kliklerle HDP'nin bu ilişkisi bir taktik ilişki değildir. Bir bağımlılık ve bağımlılık, zorunluluk ve mahkumiyet görüntüsüdür. Bu kitlelerin bilincini bulanıklaştıran, mücadele azmini sabote eden, demokratik mücadeleye zarar veren bir tutumdur. HDP bu çizgisiyle, gelişebilecek mücadelenin önünde adeta burjuvazinin barikatlarını örerek ehilleştirmeye çalışan tehlikeli bir çizgi izlemektedir. Bu liberal burjuva çizginin faşist kuşatma karşısında acizliğini, halk kitlelerine empoze etmesidir, etme çabasıdır.

Seçim süreci bitmektedir. Egemen klikler arası güç dengesinde bu seçimler esaslı bir değişim getireyecektir. AKP-MHP kliği bir miktar daha zayıflayarak süreci devam ettirecektir. Ancak seçimler sonrası egemen sınıfların halk kitlelerine yönelik ekonomik ve siyasal saldırganlığı azgınlara devam edecektir. Tayyip Erdoğan bunu meydanlarda beyan etmektedir. Ki bu beyanın ötesinde ekonomik krizin derinleşmesi, siyasal krizin kesintisizliği bu saldırıları kaçınılmaz kılacaktır. Buna karşı örgütsüz ve dağınık olan halk kitlelerinin öfkesi ve tepkisi ise hem mayalanacak hem de pratik olarak daha fazla görünür olacaktır. Kürt ulusal haklarına saldırılar ise sınırlı ve sınırdışı dinlemeksizin devam edecektir. Ancak bu saldırıların sadece şiddet yoluyla devam etmeyeceği, şekere bulanmış "barışçıl ve diplomatik" biçimlerle ve özellikle emperyalist destekli "planlarla" da devam edeceği göz ardı edilmemelidir.

Bizim referansımız ise direniş ve mücadeledir. Bugün zindanlarda Kürt halkının fedakar evlatları bedenlerini açlığa yatırmakla kalmadı, feda eylemleriyle direnişi yükseltmeye, saldırıları-kuşatmayı ve ulusal kimliğin tecrit edilmesini püskürtmeye çalışıyor. Bu direnişler ve kavga kullanılan araç ne olursa olsun halkın mücadelesinin, sınıf mücadelesinin bir parçasıdır ve en güçlü şekilde sahiplenme görevi ile çağırıyor omuzlama yükümlülüğü vardır.

Bizim referansımız ise direniş ve mücadeledir. Bugün zindanlarda Kürt halkının fedakar evlatları bedenlerini açlığa yatırmakla kalmadı, feda eylemleriyle direnişi yükseltmeye, saldırıları-kuşatmayı ve ulusal kimliğin tecrit edilmesini püskürtmeye çalışıyor.

Tüpraş'ta iş durdurma eylemi

HABER MERKEZİ- Tüpraş'ta toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin (TİS) 22 Mart'ta gerçekleştirilen oturumunda yönetimin dayatmaları nedeniyle hiçbir maddede anlaşma sağlanamaması üzerine 26 Mart sabahı Tüpraş'ın Aliğa, Batman, İzmit ve Kırıkkale rafinerilerinde iş girişinde işçiler uyarı eylemi yaptı.

Aliğa'daki rafineri girişinde saat 8.00'de başlayan eylemde konuşan Petrol-İş Sendikası Şube Başkanı Ahmet Oktay, Tüpraş yönetiminin 2 yıllık sözleşmeyi 3 yıla çıkarmak için dayatma yaptığını ve bunu kabul etmeyeceklerini söyledi.

Ayrıca vardiya sisteminin değiştirilmek istenmesi ve daha önce 10 günden 8 güne indirilen mazeret izinlerinin giderek ortadan kaldırılmak istenmesini de kabul etmeyeceklerini ifade etti.

Oktay, "Bu sözleşme bitmiş olabilir, bu sözleşme imzalanmış olabilir", "İşveren yüzde 22 vermeyi kabul etmiş" söylemlerinin doğru olmadığını dile getirdi.

Görüşmeye katılan Tüpraş temsilcilerinin "yetkisiz yetkili" olduğunu ifade eden Oktay, bu kişilerin kendi zam tekliflerini "ütopik" olarak nitelemesini teşhir etti.

Ancak bu kişilerin kendilerine bir zam teklifi sunmadığını belirterek "Bizim taleplerimiz ütopik değil, alım gücümüz düştü" dedi. Toplantıya katılanlara "Bu gidişatla bu toplu sözleşme masada bitmez" dediklerini aktardı.

28 Mart'ta yapılacak 6. oturuma gerçekten yetkili olan kişilerin katılması gerektiğini söyleyen Oktay, Tüpraş'ın 2018 bilançosuna değinerek "üretim artmış, kapasite artmış, kâr kat be kat artmış" dedi.

4 rafineri olarak ortak hareket ettiklerini belirten Oktay, amaçlarının işçilerin ekonomik kayıplarını gidermek olduğunu belirterek bunun için eylem ve mücadelelerinin süreceğini ifade etti.

Tüpraş'ın Batman, İzmit ve Kırıkkale rafinerilerinde de eşzamanlı olarak eylemler yapıldı.

CPS Automotive Tekstil işçileri tazminatları ödenmeyince Volkswagen'e sevkiyatı durdurdu

HABER MERKEZİ- CPS Automotive Tekstil işçileri verilen söz yerine getirilmeyince Volkswagen'e yapılacak sevkiyatı durdurdu.

31 Ocak'ta tazminatlarının ödenmesi şartıyla anlaşmalı şekilde çıkışlarını alan; fakat aradan geçen bir buçuk aya rağmen verilen sözün yerine getirilmemesi üzerine 14 Mart'ta fabrika önüne gelen Tuzla CPS Automotive Tekstil'de işçiler, Alman otomotiv şirketi Volkswagen'e yapılacak sevkiyatı durdurdu. CPS'de Volkswagen araçlarına koruyucu kılıf üretimi gerçekleştiriyordu.

Açıklama yapan ve fabrikada örgütlü olan DERİTEKS Sendikası, CPS Automotive Tekstil'in ana müşterilerinden biri olan Volkswagen'e

ulaşarak işçilerin ödenmemiş alacaklarından Volkswagen'i de sorumlu tuttuğunu bildirdiğini belirtti. Bunun yanı sıra şirketin işçilerin tazminatları konusunda bir ödeme planı sunma-

ması, CPS'nin Almanya'daki diğer şirket yetkililerinden hiçbir olumlu cevap alınamaması nedeniyle işçilerin ortada bırakıldığını vurguladı.

Sendika, uzun uğraşlarla örgütlenmediği fabrikada 2018 yılında yetki olarak toplu sözleşme imzaladığını; fakat patronun üretimi İzmir'de bir başka firmaya kaydırması nedeniyle üretimin azalmaya başladığını ve bu nedenle parça parça işçi kıyımına gidildiğini, son olarak da 31 Ocak'ta 93 işçinin işten çıkarıldığı bilgilerini aktardı.

Bugüne kadar patronla yapılan görüşmelerden sonuç çıkmadığını ifade eden DERİTEKS, bunun üzerine işçilerin fabrikaya gelerek Volkswagen için üretilen ürünlerin sevkiyatını durdurduğunu belirtti. İşçiler ücretleri ödeninceye kadar eylemi sürdürecekler.

Altın İplik işçileri hakları için eylemde

HABER MERKEZİ- Altın İplik patronu aylardır işçilerin ücretlerini düzensiz ödemekte. Daha öncede Altın İplik patronu işçilere ücretlerin yüzde 80'ini ödeyeceğini söylediği halde sözünü yerine getirmedi. Bunun

üzerine fabrika işçileri yemekhaneyi terk etmeme eylemi başlattı.

Teksif Sendikası'nda örgütlenen işçiler çoğunluk alındığı halde yetkinin gelmesini beklemekte. İşçiler tarafından 19 Mart saat 17.30'da bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Eyleme Türk-İş'in örgütlü olduğu fabrikalardan temsilci düzeyinde katılım sağlandı. "Direne direne kazanacağız!", "Altın İplik işçisi yalnız değildir!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganları atıldı.

Saat 17.30 vardiyasından çıkan işçiler kortej halinde "Direne, direne kazanacağız!" sloganlarıyla, alkış ve ısıklarla açıklamanın yapılacağı alana geldiler.

Sendika yöneticisinin okuduğu basın metninde "sendikanın asla işçileri patronla karşı karşıya getirme gibi bir niyetinin olmadığı, üretimden, üretmekten yana oldukları" söylendi. Yanı sıra mücadeleyi yasal çerçevede yapacaklarının altı çizilerek işçilerin haklarını alacakları belirtildi.

Karabağlar Belediyesi işçilerinin grevi kazanımla sonuçlandı

HABER MERKEZİ- İzmir Karabağlar Belediyesi'ne ait Spor AŞ ile bu işyerinde örgütlü Dev Turizm-İş Sendikası arasındaki toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanması üzerine başlayan grev, kazanımla bitti.

Varılan anlaşmaya göre, en düşük maaş 2 bin 59 liradan net 2 bin 900 liraya yükseldi. İkinci yıl ise enflasyon artı yüzde 2 oranında zam verilecek. İşçiler ikinci yıldan itibaren paso alabilecek. İki yıllık anlaşma Karabağlar Belediyesi'nin Uğur Mumcu Kültür Merkezi, Uzundere Rekreasyon Alanı ve Kara Fatma

Parkı sosyal tesislerinde garson, aşçı, temizlikçi ve kasiyer olarak çalışan 22 işçiyi kapsıyor. İşçiler 22 Şubat'ta greve çıkmıştı. Belediye, grevden önce işçilere yüzde 27 oranında zam teklifinde bulunmuştu.

MENDERES'TE GREV KAPIDA

Yine İzmir'deki AKP'li Menderes Belediyesi'nde ise grev kapıya dayanıldı. Belediyenin düşük zam dayatmasına karşı belediyenin önünde eylem yapan Belediye-İş Sendikası, enflasyonun altında zamma imza atmayacağını duyurdu.

Belediye-İş İzmir 2 No'lu Şube ile belediye yönetimi arasında devam eden toplu sözleşme görüşmeleri tıkanınca arabulucu süreci başladı. 18 maddede anlaşma sağlanamadı. 72'si kadrolu 300 civarında işçi yüzde 20'nin üstünde zam talep ederken, belediye yüzde 11 önerdi. Ayrıca işçilerin iki ikramiyesi ve üç bayram primi de ödenmedi. Arabulucu sürecinde de anlaşma sağlanamazsa nisan ayında greve çıkılabilecek.

Saklanmak İstenen Kriz ve Açığa Çıkmakta Israr Eden Rakamlar

Ülkedeki ivmesi özellikle 2014'ten itibaren adım adım yükselen ve 2018 ortalarından itibaren daha da şiddetlenen ekonomik kriz, kitleler üzerindeki tahrip edici etkisini yüksek enflasyon, işsizlik ve yoksulluk olarak arttırdı. Ekonomideki büyüme yerini küçülmeye bırakmış, üretim daraldı ve ekonomi resmen resesyona girdi. Ülke ekonomisi yüksek enflasyonu, işsizlik ve durgunluğu bir arada yaşıyor. Yaşanan durgunluk ve daralmanın yıkıcı etkisi artıp krizi büyütürken yaşanması beklenen patlama ise AKP iktidarı tarafından yerel seçim sonrasına ertelenmek isteniyor.

Bunun için; rakamlarla oynayarak, çeşitli hilelerle, manipülasyonla vs. ekonomi rayındaymış izlenimi yaratılmaya çalışılıyor. Mumlarının yatışıya kadar bile dayanamayacağını bile bile; enflasyonun sorumluluğunun esnafa yıkılmaya çalışıldığı, "tanzim" uygulamalarından seçim öncesi cari açığı az göstermek için Merkez Bankası'nın Nisan'da aktarması gereken bütçesini Ocak'ta

hazineye devretmesine kadar; farklı döviz kuru kullanılarak kişi başına düşen "milli gelir" in olduğundan yüksek gösterilmesinden TÜİK aracılığı ile kağıt üzerinde işsizliğin az gösterilmesine kadar; sahte istihdam haberlerine ve istihdamın "arttığı"na dair çeşitli manipülasyonlara başvuruluyor.

Tüm çabalara rağmen mızrak çuvala sığmasa da hayatın gerçekliği rakamlarla kendilerini yalanlasa da Hitler'den miras aldıkları aynı ya da benzer yalanları ne kadar çok tekrararlarsa kitleler üzerindeki inandırıcılık gücünün o kadar fazla olacağı anlayışıyla Cumhurbaşkanı'dan bakanlarına AKP yetkilileri istihdamı nasıl arttırdıklarını, işsizliği ise azalttıklarını tekrarlayıp duruyor.

Gerçeği ters yüz etmede ve kitleleri manipüle etmede en ustalaşmış olan kişi kuşkusuz ki Cumhurbaşkanı. Erdoğan meydanlarda 17 yıllık iktidarları boyunca 9 milyonluk istihdam sağlayarak Cumhuriyet tarihinin rekorunu kırdıklarını söylüyor fakat rakamlar kendisini yalanlıyor. Öyle ki istatistik veriler bakıldığında 17 yılda işgücü oranı 8 milyon 477 bin büyür-

ken, sağlanan istihdam ise bırakın 9 milyonu, işgücünü dahi karşılayamamış. İstihdam, Erdoğan'ın iddiasının aksine 6 milyon 960 bin ancak artmış durumda. İşsizlik rakamları ise 17 yıllık AKP iktidarı boyunca Cumhuriyet tarihinin rekorunu kırmış durumda. 2002 krizi öncesinde yüzde 8 bandında seyreden işsizlik, TÜİK'in işsizlik oranını tüm düşük gösterme çabalarına rağmen yüzde 13.5 oranına ulaşmış durumda. Gerçek işsizliğin ise yüzde 20.9'a (Disk-Ar verilerine göre) ulaştığını biliyoruz.

KRİZLE BÜYÜYEN KADIN İŞSİZLİĞİ

Ustasının öğrencisi olduğunu kanıtlarcasına atılan benzer bir inci de Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanı Zehra Zümrüt Selçuk'tan geliyor. Selçuk, 12 Şubat'ta yaptığı bir açıklamasıyla; son 10 yılda kadınların işgücüne ilave katılım oranında Avrupa'da birinci sıraya "yükseldiğimizi"; ve 2007-2017 yılları arasında kadın istihdamının yaklaşık 3.4 milyon kişiyle yüzde 63 oranında artmış olduğunu müjdeledi.

Bakan Selçuk kadınların işgücüne ilave katılımında Avrupa'da birinci sıraya yükseldiğimizi söylese de veriler, Türkiye'nin kadınların işgücüne katılımında ve istihdamında Avrupa ve OECD ülkeleri içinde en son sırada olduğunu ortaya koyuyor. Bakanın övündüğü işgücüne "ilave katılım" ise kadının istihdam edildiği anlamına gelmiyor. Daha ziyade çalışmak isteyen, iş arayan kadınların arttığı, istihdam edilenlerin de esnek, güvencesiz, part-time, ev ve bakım işleri gibi işlerle ücretli emeğe dahil olduklarını, aile ekonomisine ek katkı yaptık-

larını ya da yapmaya aday olduklarını anlamına geliyor. Kısaca "işgücü" denildiğinde faal olarak çalışan, istihdam edilenler, iş arayanlar, çalışmak isteyenler de işgücüne dahil oluyor. Örneğin TÜİK verilerine göre 2018 itibarıyla işgücü oranı 31 milyon 957 bin kişiden oluşuyor. Ancak bunlardan 27 milyon 655 bini işsiz. Gerçekte ise TÜİK'in kağıt üzerinde istihdamı şişirerek işsizliği nasıl düşürdüğünü biliyoruz. TÜİK hem 2014'te değiştiği hesaplama yöntemiyle, son 4 hafta içinde resmi kurumlar aracılığı ile iş aramayanları işsiz olarak kabul ediyor (Örneğin bir kişi 4 hafta önce resmi

belirtiyor. Ama Bakan'ın açıklamasında 2018 kriziyle, özellikle de 2018'in ikinci yarısından itibaren işinden edilen, krizin vurduğu işsiz kadınlardan bahsedilmiyor. 2017'nin Aralık'ında (TÜİK verilerine göre) yüzde 10.3 olan işsizliğin bir yılda bir milyon 11 bin kişi artarak 2018 Aralık'ında yüzde 13.5'e fırladığından, kadın işsizliğinin ise 13.1 den 15.4'e; tarım dışı kadın işsizliğinin de 16.8'den 18.9'a fırladığından bahsedilmiyor. 2018'de 22 bin artarak 11.188 milyona ulaşan ve "ev kadını" olarak da tanımlanan ücretsiz ev emekçisi kadınlardan da bahsedilmiyor. Yine istihdama katılan

esnek, güvencesiz kayıt dışı ve ucuz işgücü olarak çalıştırılan kadınların yüzde 93'ünün sendikası olmadığından, yüzde 72'sinin ucuz çalışma koşullarından, düşük ücret ve işyerlerinde uğradığı ayrımcılıktan şikayetçi olduğundan, 2018'de en az 120 kadının "iş cinayetinde" öldürüldüğünden de bahsedilmiyor. "İlave" işgücüne katılımında Bakan'ın "geçtik" diye övündüğü Avrupa ülkelerinde kadının işgücüne katılımı yüzde 63-70 bandında seyrederken, Türkiye'deki kadının iş-

gücüne katılımının ise 28-30 bandında olduğundan da bahsedilmiyor. Tüm bunlardan bahsedilmiyor; çünkü bu rakamlar ve gerçekler çizmeye çalıştıkları pembe tabloyu karartıyor. Yaşanan kriz, artan işsizlik, kadın emeğine yönelik ücretli ve ücretsiz olan çifte sömürü, kadın emeğinin nasıl değersizleştirilip kriz süreçlerinin kaldıracı haline getirilerek, kadınların hem ev içi yüklerinin arttırıldığı hem de düşük ücretlerle güvencesiz, enformel işlere mahkum edildiğinin, sömürüldüğünün, ev içi köleliğinin görülmesi istenmiyor.

Biliyorlar ki en geridekilerin, en fazla baskı ve sömürüye maruz kalanların uyanışı ve ayağa kalkışı çok daha yıkıcı olacaktır. Onun için yaklaşan yıkımdan bu kadar korkuyorlar. O halde biz de korkularını daha da büyütelim, yıkımı yakınlaştıralım. En fazla baskı ve sömürüye maruz kalanların yaşadığı acıya "dur" diyelim, onların uyanışına, ayağa kalkışına el uzatalım, ön ayak olalım. Ellerini ellerimizle, yürüyüşlerini yürüyüşümüzle, isyanlarını coşku ve isyanlarımızla buluşturup, bütünleştirelim...

Evet, bakanın övündüğü, son 10 yılda kadınların işgücüne ilave katılımındaki artış doğrudur. Ancak bu "işgücü"nden kadınların payına düşen ya "iş arayan" olmak, ya da "ev kadınlığı" ve "ev içi" rollerini de aksatmadan, ev işlerinin de devamı olan esnek, güvencesiz, yarı zamanlı ve kayıt dışı, düşük ücretli işlerde çalışmak oluyor.

Yine Bakan Selçuk 2007-2017 yılları arasında kadın istihdamının yaklaşık 3,4 milyon kişiyle yüzde 63 arttığını

Dersim Devrimci Güç Birliği seçim mitingi gerçekleştirdi

DERSİM- Devrimci Güç Birliği'nin Dersim mitingi, Güç Birliği bileşenleri, belediye başkan adayları, milletvekilleri ve çeşitli devrimci demokrat kurumların katılımıyla gerçekleşti.

HDP Eş Genel Başkanı Sezai Temelli, seçim çalışmaları kapsamında Akpazar Beldesi'ndeki halk buluşmasının ardından Dersim kent merkezindeki mitinge katıldı. Temelli'nin içerisinde yer aldığı Güç Birliği konvoyu sık sık polis ve askerlerce kurulan arama noktalarında bekletildi. Yüzlerce araçlık konvoy ile kente giren Güç Birliği konvoyunu halk selamladı. HDP, DTK, HDK, DBP, ESP, EMEP, Partizan, DDKD başta olmak üzere çok sayıda siyasi parti ile sivil toplum örgütü temsilcisi katıldı. Yoğun kar yağışının yaşandığı mitingde "Direne direne kazanacağız" ve "Leyla Güven onurumuzdur" sloganları atıldı.

"DERSİM DİRENİŞ MİRASINI OMUZLAMIŞTIR"

Mitingde ilk sözü alan Nurşat Yeşil: "Her yolcuysa misafir edendir Dersim, şifa bulunan topraklardır Dersim, sevgiyi, hürmeti senden öğrendik Dersim. Suyundan içen herkes bilir ki; zulme, haksızlığa, boyun eğmek vardır Dersim'de. Başımız dik, yüreğimiz avucumuzda duruyoruz

karşınızda. Dersim direniş mirasını omuzlamıştır. Görkemli bir kadın mücadelesinin mirasçılarınız" ifadelerini kullandı.

"GASP EDİLEN HAKLARIMIZI, DOĞAMIZI, SOKAKLARIMIZI ALACAĞIZ"

Partizan adına söz alan Yusuf Topçu, "Bizi katliamlarla asla yıldırılmayacaklar. Şovenist bir aklı Dersim topraklarında var etmeyeceğiz. Bu çelik aldığı suyu unutmuyacak diyenlerin mirasını yaşatacağız. 31 Mart'ta Dersimlileri çelik aldığı suyu unutmaya- cık demeye çağırıyoruz" dedi.

ESP Genel Başkanvekili Şahin Tümöklü, çok ağır koşullardan geçildiğine dikkat çekti. Tümöklü, "Bir tarafımız bahar bahçeyken, bir tarafımız zulüm, işkence. Biz faşizmin karanlığı karşısında hep birlikte tarih yazdık. Dersim teslim alınmaya çalışıldığı da Dersim hep ayaklandı, 1938'de Zari- fe Ana'nın öncülüğünde ayaklandı Dersim, Munzur'a karıştı. Oradan aldığımız direnme gücüyle buradayız" dedi.

DBP Eş Genel Başkanı Mehmet Aslan ise tecride karşı direnen siyasetçiler Selma Irmak, Leyla Güven ve Sebahat Tuncel'e selam göndererek konuşma- sına başladı. Aslan, "Bizler 31 Mart

sonrası burada elde edeceğimiz zafer mitinginde konuşmak istiyoruz. Dersim'de zaferi elde edeceğiz, şimdiden zaferinizi kutluyorum" dedi.

"MÜCADELEYİ ASLA BIRAKMAYACAĞIZ"

Mitingde konuşan HDP Eş Genel Başkanı Sezai Temelli de şunları kaydetti:

"Nurhayat Altun'u, Mehmet Ali Kul'u ve Sevgili Edibe Şahin'i cezaevinde ziyaret ettim; sizlere sevgilerini yolladılar. Onlar ne diz çöküyorlar, ne boyun eğiyorlar. Tüm tutsak arkadaşlarımız özgür kalana kadar bu mücadeleyi asla bırakmayacağız, bu mücadeleyi dün olduğu gibi bugün de sürdüreceğiz.

Sevgili Leyla Güven açlık grevinin 137. gününde. Tam 137 gündür Leyla Güven'in sesine ses, mücadelesine güç katıyoruz. 137 gündür sağır olmuş kulaklara sesleniyoruz: Bu mücadeleye kulak verin. Çünkü bu ülkede adaletsizlik var, hukuksuzluk var, bu hukuksuzluk son bulsun, tecrit son bulsun istiyoruz!" dedi.

Temelli'nin ardından Grup Vardiya sahne alarak ezgilerini seslendirdi. Vardiya'nın ardından son olarak sahne alan Grup İsyen Ateşi kavga marşlarıyla kitleyi coşturdu.

Dersim'de polis seçim bürolarını basarak Partizan flaması "arıyor"

DERSİM- Dersim'de Partizan flamlarının savcılık kararıyla yasaklanmasının ardından polisin Devrimci Güç Birliği'nin seçim bürolarına yönelik tacizleri sürüyor.

22 Mart günü sabah saatlerinde Gazik'te bulunan Devrimci Güç Birliği kadın seçim bürosunu basan polisler, Partizan flaması "araması" gerçekleştirdi. Büro- da flama araması gerçekleştiren polisler, kadın seçim bürosunun sorumlusunu karakola çağırarak ifadesini aldı.

Devrimci Güç Birliği'nden Hozat'ta seçim konseri

DERSİM- Devrimci Güç Birliği tarafından Dersim Hozat'ta düzenlenen seçim konseri 25 Mart tarihinde belediye düğün salonunda gerçekleştirildi. Halkın katılımının yoğun olduğu konserde Grup İsyen Ateşi, Pınar Aydınlar ve Aliyar Nihan sahne aldı.

Devrim şehitleri için saygı duruşuyla başlayan etkinlikte ilk konuşmayı Hozat Devrimci Güç Birliği Eş Başkan Adayı İlknur Doğan yaptı. Doğan konuşmasına seçim konserine gelen Hozat halkını Zazaca selamladı. Bedenini açlığa yatıran Leyla Güven ve onunla birlikte açlık grevinde olanları selamladı.

Hozat Devrimci Güç Birliği Eş Başkan Adayı Nesimi Atas, konuşmasında Hozat halkını selamlayarak kurulan ittifaktan bahsetti. Hozat'ta halkın güven sorununu birbirimize kenetlenerek aşacağız diyen Atas, tarihten beri yönetenlerin bu ülke ve halka bir şey vermediğini, devrimcilere güvenerek yeniden umutların yeşertilebileceğini ifade etti.

Halkın ilgisinin yoğun olduğu Hozat seçim konseri Aliyar Nihan'ın türkülerinin ardından Grup İsyen Ateşi ve Pınar Aydınlar'ın ezgileri ve coşkulu halaylarla son buldu.

Devrimci Güç Birliği'nden Nazımiye'de seçim konseri

DERSİM- Dersim Devrimci Güç Birliği tarafından Nazımiye ilçesinde seçim konseri gerçekleştirildi.

Sanatçı Pınar Aydınlar ve Grup İsyen Ateşi'nin katıldığı konsere, Güç Birliği bileşenleri, HDP il eş başkanları da katılım sağladı.

Pınar Aydınlar'ın seslendirdiği ezgiler ile başlayan etkinlikte HDP il başkanı Hıdır Çiçek bir konuşma ger-

çekleştirdi. Nazımiye'nin mücadele tarihinin direnişlerle dolu olduğunu ifade eden Çiçek, Nazımiye halkının yaratılan korku duvarlarını yıkacağını belirtti.

Grup İsyen Ateşi'nin kavga marşları ve halaylar ile devam eden etkinlik, Pazar günü Seyit Rıza Meydanı'nda yapılacak miting çağrı yapılarak sona erdi.

İzmir'de coşkulu Newroz

İZMİR- İzmir'de Newroz kutlaması gözaltı terörüne rağmen on binlerce kişi tarafından Gündoğdu Meydanı'nda coşkuyla kutlandı.

Alan girişinde kurulan arama noktasında polisler tarafından fotoğraf çekilerek YDG önlükleri ve Partizan flamalarına el konulmaya çalışıldı. Partizan ve YDG okurlarının sahiplenmesi sonucu, polisin el koyma girişimi başarısız oldu.

Zülküf Gezen şahsında şehit düşenler için yapılan saygı duruşuyla başlayan Newroz kutlamaları, Barış Anneleri'nin konuşmasının ardından halaylarla devam etti.

Polis, alandan çıkışta, geçişleri 5 metrelik bir alana sığdırdı ve Newroz sırasında fotoğraflarını çekerek belirlediği kişileri gözaltına aldı.

Newroz baskı ve engellemelere rağmen birçok kentte coşkuyla kutlandı: "Tecridi kıracağız, mutlaka kazanacağız!"

HABER MERKEZİ- Bu yıl "Mutlaka kazanacağız" şiarıyla çok sayıda kentte gerçekleştirilen Newroz kutlamalarına yüz binler katıldı. Tecride karşı Leyla Güven ve hapisanelerde başlatılan açlık grevi direnişlerinin damgasını vurduğu bu yıl ki kutlamalarda "Tecridi kıracağız" vurgusu ön plana çıktı.

Şırnak, Van, Manisa, Mardin, Aydın, Ankara, Dersim, Bitlis gibi birçok bölgede gerçekleştirilen Newroz kutlamalarında açlık grevinde bulunan Leyla Güven ve binlerce tutsağa destek vurguları yer aldı. Pankart ve dövizlerde tecridin kaldırılmasına ve devam eden açlık grevlerine destek mesajları yer alırken, birçok yerde polis tarafından bu dövizlere el konuldu. Coşkulu ve kitlesel geçen Newroz etkinliklerine Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılması talebi damgasını vurdu.

İstanbul'da binler Newroz'da buluştu

HABER MERKEZİ- Bakırköy Pazar Alanı'nda kutlanması kararlaştırılan İstanbul Newroz'u on binlerce kişinin katılımıyla gerçekleşti. Programa HDP İstanbul İl Eş başkanları Esengül Demir, Cengiz Çiçek, HDP İstanbul Milletvekilleri, HDP Eş Genel Başkanı Pervin Buldan, Halkların Demokratik Kongresi (HDK) Eş

nasyonu tarafından hazırlanan ortak metin Türkçe ve Kürtçe olarak okundu. Newroz kutlamasında verilen ortak mesajda, "Bizlere düşen, tecridi kırmak için bedenini açlığa yatıranların kararlılığını kitleselleştirmektir" denildi.

Tevgera Jinen Azad (TJA) tarafından 137 gündür açlık grevinde olan Leyla

ZİNDANLARDA BÜYÜK BİR COŞKUYLA NEWROZ'U YAŞIYORUZ

Açlık grevindeki yurtsever tutsakların gönderdikleri mesajda "değerli halkımız ve dostlarımız, bizler bedeni tutsak düşüncesi teslim alınamayan siyasi tutsaklar olarak zindanlarda büyük bir coşkuyla Newroz'u yaşıyoruz. Alanlarda siz-

lerle birlikte olma ve halay çekme koşulumuz olmadığı için böylesi bir mektupla sizlere uzanıyor ve her daim sizlerle yaşadığımızı bilmenizi istiyoruz. Çünkü şuna inanıyoruz insanın insan olma serüveni toplumsallıkla buluşma anıdır. Kendini toplum ve toplumsallıktan soyutlayan insan,

Sözcüsü Sedat Şenoğlu ve Barış Anneleri katılım sağladı. Partizan ve YDG de tüm yasaklamalara karşı flamalarıyla alanda yerini aldı.

Binlerce kişinin katıldığı Newroz kutlaması tecridi protesto etmek üzere yaşamına son veren Zülküf Gezen, Ayten Becet, Uğur Şakar şahsında mücadelede yaşamını yitirenler adına saygı duruşu ile başladı.

Yakılan Newroz ateşinin ardından İstanbul Tertip Komitesi Koordi-

Güven için kaleme alınan şiir Rewşen Alpaydın tarafından okundu.

DİRENMEYE DEVAM EDECEĞİZ

Barış Anneleri adına konuşma yapan Türkiye Bozkurt, "Kürt halkı kaç yıldır PKK Lideri Abdullah Öcalan'dan haber alamıyor. Buradan yetkililere sesleniyorum. Biz çocuklarımıza ve barışa sahip çıkmaya devam edeceğiz. Tecrit bir an önce sonlandırılmalıdır. Tecrit sonlanmadan da çocuklarımızın açlık grevinin sonlandırmayacağını bilin. Direnmeye devam edeceğiz" dedi.

büyük oranda insan olma evresini tamamlamamıştır. Bu evreyi zindanda bulunan biz tutsaklara dayatmak isteyen faşist rejimler halklarımızdan aldığımız güç ve moral ile direnişimizi görkemli hale getirdiğimizi henüz anlamamışlar. Bu bağlamda bedenimizi ölüme yatırdığımız böylesi direniş süreçlerinde toplumsal değer yargıları ve özgür bir yaşam uğruna her türlü bedel vermeyi göğüslemekteyiz" ifadeleri yer aldı.

Dersim'de polis provokasyonuna rağmen coşkulu Newroz etkinliği

DERSİM- Dersim Devrimci Güç Birliği'nin Seyit Rıza Meydanı'nda düzenlediği Newroz etkinliğine birçok kurum temsilcisi ve çok sayıda kişi

katıldı.

Dersim'de Devrimci Güç Birliği'nin Seyit Rıza Meydanı'nda düzenlediği Newroz etkinliği alanda toplanan kitlenin, polis tarafından "bomba araması yapılacağı" için alandan çıkartılmasının ardından başladı. Etkinlik alanında toplanan halk, "bomba olabileceği" şüphesiyle alandan çıkartıldı. Polisin alanda

bomba olmadığına "kanaat" getirmesinin ardından ise arama noktalarından içeri girişler, kameralar eşliğinde başladı.

Kutlamaya gelen halk yüzlerinin kameraya alınmasına, kutlamaların dahi tacizler eşliğinde yapılmasına tepki gösterdi. Alana girilmesinin ardından halaya duran kitlenin coşkusu ve kitleselliği göz doldurdu.

Açlık Grevleri Sürerken; Faşizmin Tırmandırdığı Kürt Düşmanlığı

Kuruluş ideolojisi “tek”çiliğe dayanan ve tarihi boyunca ezilen bağımlı Kürt ulusuna ve azınlık milliyetlere yönelik devlet terörünü ve katliamlarını sistematik olarak sürdüren faşist TC devleti, içinden geçtiğimiz süreçte Kürt Ulusal Hareketi'nin siyasal temsilcilerine yönelik tutuklama furcasını ve faşist saldırıganlığını hız kesmeden arttırarak devam ettirmektedir.

Kürt Ulusal Hareketi'nin önderlerinden Abdullah Öcalan'ı İmralı Hapishanesi'nde yoğun bir tecrit altında tutarak sürdürdüğü izolasyon politikasına karşı, DTK eşbaşkanı ve HDP Hakkari milletvekili Leyla Güven'in tecridi kırmak için, tutuklu olduğu Diyarbakır Hapishanesi'nde 7 Kasım 2018 tarihinde başlattığı süresiz açlık grevinin ardından hapishanelerdeki tutsakların kitlesel olarak katıldığı ve Avrupa kentlerinde sürdürülen dayanışma açlık grevlerinin devam etmekte olduğu bir durumda, Türk devletinin ezeli Kürt düşmanlığı da ivme kazanarak devam ediyor.

31 Mart Yerel Seçimleri kapsamında faşist Türk hakim sınıflarının klikleri arasında süren dalaş ve çıkar çatış-

masında dahi konu Kürt ulusu olunca tüm hakim sınıf partileri Kürt ulusunun hak ve mücadelesi karşısında ortaklaşmakta ve aralarındaki çıkar dalaşını bir kenara bırakarak “milli menfaat”, “beka sorunu” argümanlarıyla “tekçilik”te aynı safta birleşmektedirler. Burjuva-gerici medya ve TV kanallarında hemen her gün yapılan programlarda ve sürmanşetlerde HDP'nin belediye seçimlerinde belediyeleri tekrar kazanması durumunda “terör” örgütüne imkan ve olanak sağlayacağı, bu durumda yeniden kayyım atamalarının yapılacağı, başta Tayyip Erdoğan olmak üzere, tüm “görevli” gazeteci, araştırmacı ve stratejist sıfatlı medya silahşörlerince de dillendirilmekte ve Kürt ulusuna mensup halk kitlelerine gözdağı verilmeye çalışılmaktadır.

Mevcut süreçte HDP üzerinden Kürt ulusal mücadelesine karşı sürdürülen faşist saldırıganlık, linç kampanyası, tutuklamalar, açlık grevine destek amacıyla dışarda sürdürülen açlık grevi eylemlerinin yapıldığı mekanlara baskınlar, Tayyip Erdoğan ve Bahçeli ikilisinin Türk milliyetçiliğini körükleyerek “vatani böldürmeyiz” hezeyanları miting meydanlarında

da sürdürülmektedir. “Kürdistan isteyen ülkeyi terk etsin” diye miting meydanlarında konuşmalar gerçekleştiren Tayyip Erdoğan'ın ırkçı söylemleri ve tehditleri, önümüzdeki süreçte Kürt Ulusuna ve bağlaşıklarına yönelik daha kanlı ve saldırgan politikaların izleneceğinin işaretlerini vermektedir.

Türk devleti ülke içerisinde gerek Kürt ulusuna, gerekse toplumsal ilerici, devrimci dinamiklere yönelik dozu artan saldırılarında, emperyalist devletlerin de desteğini almaktadır. Avrupa coğrafyasında Kürt diasporasının demokratik mücadeleleri baskı altına alınmakta, faaliyetçiler tutuklanmakta, kurumları kapatılmakta, sembolleri yasaklanmaktadır. Avrupa ülkelerinde sürdürülen yaygın açlık grevleri ve eylemlilikler görmezden gelinmekte, CPT gibi işkenceyi ve tecridi önleme komitesi dahi vurdumduymaz davranmakta, AB emperyalist sisteminin sözcüleri, hükümetler “stratejik” çıkarları gereği Türk devletiyle olan her türlü ticari, ekonomik, askeri ve istihbarat paylaşımları gibi çıkarlarına dayalı ilişkileri sürdürmektedir.

Bu gerçekliğin ışığında, Kürt Ulusal Hareketi ve tüm devrimci, demokrat güçlerin emperyalist devletlerden ve kurumlarından duyarlılık ve Türk devletine baskı yapmalarını beklemeye ve oradan bir gelişme olabileceği beklentilerine kapılma eğilimlerini bir kenara bırakarak, halkın öz gücü ve direnişleriyle kazanımlar yaratılabileceği gerçeğini görmeleri gerekmektedir.

Geçtiğimiz Newroz etkinliklerinde alanları dolduran yüzbinlerin öfkelerini doğru örgütleyerek, direnmeye ve kazanmaya odaklı bir mücadele hattının örülmesi elzemdir. Daha büyük saldırılara karşı daha büyük direniş ve karşı koymaya hazırlıklı olunması gerektiği kavranarak, gerek Kürt cephesinde gerekse devrimci yapılarda artan biçimde oluşan düzen içi iyileşme, sandık, seçim yoluyla kazanımlar elde etme ve demokrasi cephesi yaratma gibi, uzlaşmacı boş beklentilere yol açan, düşünce dünyasından ve pratiğinden kurtularak, yığınların bilincini karartan ve enerjilerini çar çur eden reformizmin, revizyonizmin yarattığı erezyonlardan koparak, militan devrimci mücadeleye yönelmek gerektiği bilince çıkartılmalıdır.

Tecride karşı tutsakların direnişi sürüyor

HABER MERKEZİ- Hapishanelerde tecride karşı süren açlık grevlerinin yanı sıra feda eylemleri devam ediyor. Son olarak da Mardin E Tipi Kapalı Hapishanesi'nde kadın tutsak Medya Çınar 25 Mart sabahı tecride karşı yaptığı feda eylemi ile yaşamına son verdi.

Nusaybin Davası'nda yargılanan, 42 kişiyle birlikte 31 Mayıs 2016'da tutuklanan Çınar, duruşmada Kürtçe yaptığı savunmada, geçmiş dönemde yaşanan baskı ve katliamları hatırlatarak, "Eğer bunun karşısında bir mücadeleye verilmeseydi bugün burada da aynısı yaşanırdı" demişti. Sonraki duruşmalarda ise Çınar tecriti protesto temelinde SEGBİS'i reddetmiş savunma yapmamıştı.

Çınar'ın cenazesini almak için bekleyen kitleye polis saldırırken, Kızıltepe'de bulunan köyünde polis-asker ablukası altında gece vakti toprağa verildi.

Muş Varto doğumlu olan Zehra Sağlam ise Erzurum Oltu Hapishanesi'nde 24 Mart sabahı yaptığı eylem ile ölümsüzleşti.

HDP milletvekillerinin de aralarında olduğu heyet tarafından teslim alınan Sağlam'ın cenazesi sadece ailesinin katılımına izin verildiği bir tören ile toprağa verildi. Sağlam'ın Varto'da bulunan köyüne giriş-çıkışlar 15 gün süreyle valilik tarafından yasaklandı.

23 Mart tarihinde ise Gebze Kadın Kapalı Hapishanesi'nde bulunan PKK dava tutsağı Ayten Beçet yaptığı feda eylemi ile yaşamına son verdi.

Ayten Beçet'in cenazesi İstanbul'da alıkonularak uçakla Antep'e gönderildi.

Kızının cenazesinin zorla yola çıkarıldığını öğrenmesi üzerine Ankara'dan Antep'e doğru geri dönen baba Sabri

Beçet Antep girişinde polisler tarafından zorla cenazenin götürüldüğü Yeşilkent Mezarlığı'na götürüldü. Taziye evine gitmesine müsaade edilmeden babanın zorla mezarlığa götürüldüğünü duyan HDP milletvekilleri Mahmut Toğrul, Ayşe Sürücü, Ömer Öcalan, Fatma Kurtulan, Rıdvan Turan, Tülay Hatimoğulları, Saliha Aydeniz, Semra Güzel ile anne Fatma Beçet ve yakınları mezarlığa doğru yola çıkmak isterken evin etrafını abluka altına alan polisler milletvekilleri ve aile fertlerinin mahalleden çıkmasına izin vermedi.

MAHALLEDEN ÇIKIŞA İZİN VERİLMEDİ

Araçların çıkışını engellemek için sokak girişlerini zırhlı araçlarla kapatan polislerle milletvekilleri arasında tartışma yaşandı. Polisler milletvekillerinin cenazeye katılmasına müsaade edilmeyeceğini sadece yakın akrabaların katılmasına izin vereceklerini söyledi. Uzun uğraşlar sonucunda mahalleden arabaların çıkmasına izin verilirken milletvekilleri ve aile fertleri araçlarla mezarlığın önüne geldi.

Mezarlığın önüne gelen aile ve milletvekilleri Jandarmanın zırhlı araçlı barikatıyla karşılaştı. Mezarlık önünde cenazenin defin işlemine katılmak isteyen milletvekilleri jandarmalar tarafından engellendi. Jandarma komutanı kendilerine gelen emir doğrultusunda milletvekillerinin cenazenin defnedilmesine katılmasına müsaade etmeyeceklerini söyledi. Milletvekillerinin uzun uğraşları sonucu anne Fatma Beçet ve Sabri Beçet'in de aralarında bulunduğu yaklaşık 20 kişilik aile grubunun mezarlığa girişine izin verildi. Mezarlığa giren Beçet ailesi gece karanlığında Ayten Beçet'in cenazesinin defin işlemlerini gerçekleştirdi.

Öte yandan Beçet ailesinin evlerinin hemen aşağısında ki AKP'li Şahinbey

Belediyesine ait olan taziye evini kullanmak için yaptığı başvurunun da belediye tarafından reddedildiği belirtildi.

Abdullah Öcalan'a yönelik uygulanan ağırlaştırılmış tecridi protesto etmek için 20 Şubat'ta Almanya'nın Krefeld kentinde bulunan mahkemenin önünde bedenini ateşe veren Uğur Şakar 23 Mart günü yaşamını yitirdi.

Şakar eyleminden önce bıraktığı mektupta; Abdullah Öcalan üzerindeki tecridi protesto ederek açlık grevindeki yoldaşlarına selam göndermişti.

Abdullah Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılması için Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Hapishanesi'nde hayatına son veren Zülküf Gezen'in cenazesi, Diyarbakır'a getirilmesinin ardından polislerce alıkonularak, Yeniköy Mezarlığı'na götürüldü. Cenaze törenine katılmak isteyen HDP'li vekilleri engelleyen polis, "Ben devletim, devlet kararı var. Cenazeye katılamazsınız" dedi.

Abdullah Öcalan'ın üzerindeki ağırlaştırılmış tecridi protesto etmek için yaptığı eylem ile yaşamına son veren Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'ndeki Zülküf Gezen'in cenazesi, İstanbul Atatürk Havalimanı'nda alıkonularak, ailesinden habersiz Diyarbakır'a götürüldü.

CENAZE POLİS EŞLİĞİNDE DEFNEDİLDİ

Polis, HDP milletvekillerinin ve kitlenin cenazeye katılımını engellerken, cenazeyi alarak ranger ve sivil araçlar eşliğinde Yeniköy Mezarlığı'na götürdü. Yeniköy Mezarlığı'nı da zırhlı araçlar ve çevik kuvvet ekipleri ile abluka altına alan polis, HDP'li vekiller Saliha Aydeniz, Semra Güzel ve Nuran İmir'i sürükleyerek mezarlığa girişlerini engelledi. Cenaze, polis eşliğinde bazı aile bireylerinin de katılımıyla defnedildi.

Açlık grevi direnişçileri İstanbul'da selamlandı

İSTANBUL- PKK Lideri Abdullah Öcalan üzerindeki tecridi protesto amacıyla Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde yaşamına son veren ve cenazesi kaçırılarak defnedilen Zülküf Gezen için yapılmak istenen yürüyüşün engellenmesine tepki gösteren milletvekili Musa Piroğlu, "Her şey bittiğinde düşmanlarımızın sesi değil, dostlarımızın sessizliği aklımızda kalacak" dedi.

İl binası önünde bir araya gelene ve aralarında Halkların Demokratik Kongresi (HDK) Eşsözcüsü Sedat Şenoğlu, Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP) Genel Başkanvekili Şahin Tümöklü, HDP milletvekilleri Musa Piroğlu ve Zeynel Özen'in bulunduğu çok sayıda kişi Hacıahmet Mahallesi'nde seçim irtibat bürolarına kadar yürüyüş yapmak istedi. Polisin yürüyüşe izin vermemesi üzerine kitle oturma eylemi yaptı. Polisin tutumunu bir süre yaptıkları oturma eylemi ile protesto eden yurttaşlar daha sonra il binası önünde açıklama yaptı.

"Tecridi kıracağız mutlaka kazanacağız, Zülküf Gezen ölümsüzdür" pankartının açıldığı açıklamada sık sık "Şehid namirin", "Baskılar bizi yıldıramaz" ve "Leyla Güven onurumuzdur", "Biji serok Apo" sloganları atıldı.

'DİRENMEK YAŞATMAKTIR'

Açıklamada söz alan milletvekili Zeynel Özen Güven'in 131 gündür açlık grevinde olduğunu belirterek, "Tecrit barışı tutsak etmektir. İster hükümlü ister tutuklu olsun kişiye özgü uygulamalar faşist uygulamalardır" dedi. Açlık grevindekilerin taleplerinin siyasi olmadığını hukukun uygulanması olduğunu sözlerine ekleyen Özen, devletin kendi yasalarını uygulamadığını belirterek, "Her zaman ölümler olmasın dedik ama ilk şehidimizi verdik. Direnenler her zaman kazanmıştır. Direnmek yaşamaktır, direnmek yaşatmaktır" ifadelerinde bulundu.

Açıklamanın ardından kitle hep birlikte yaptıkları alkışlarla Diyarbakır'da defnedilen Gezen'i selamladı.

YKP (m-l)'nin 9. Konferansı Başarıyla Sonuçlandı

HABER MERKEZİ- Yunanistan Komünist Partisi (m-l)'nin 9. Konferansı 22 Mart günü "İşçi Sınıfı ve Halk için, Bağımsızlık ve Sosyalizm" şiarıyla kitleye açık bir selamlama etkinliğiyle başladı ve 25 Mart günü sonuçlandı. Konferansı bir çok Yunan devrimci, ilerici örgüt ve parti mesajlar sunarak selamladı. TKP/ML de konferansa katılım sağladı. Türkçe ve Yunanca selamlama mesajları okundu. TKP/ML mesajı okunduktan sonra Yunanca ve Türkçe olarak enternasyonal dayanışma sloganları atıldı.

Örgüt ve partilerin selamlamalarından sonra parti önderliği bir selamlama gerçekleştirdi. Daha sonra YKP (m-l) faaliyet ve değerlendirme raporu özet olarak okundu. Son 4 yıl boyunca Yunanistan işçi sınıfının durumu, mücadelesi, egemen sınıfların içinden geçtiği koşullar ve saldırıları; dünyadaki durum, emperyalist-kapitalist sistemin ezilen halklara yönelik saldırıları, kendi aralarındaki çelişkiler ve genel sürece dair değerlendirme yapıldı.

Açılış etkinliği Enternasyonal Marşın okunması ve saygı duruşu ile sonlandırıldı. Daha sonraki üç gün

boyunca süreç, yönelim ve örgütsel durumu içeren tartışmalar gerçekleştirildi. İdeolojik-politik çizginin belirlediği hatta yürüyen tartışmalar, açık ve yoldaşlık ilişkilerini pekiştirip güçlendirecek şekilde gerçekleşti. Oldukça zengin içerikli ve de aynı zamanda yüksek katılımı tartışmalar gerçekleşti.

TKP/ML MK'nın YKP (m-l) 9. Konferansı'na gönderdiği mesaj şu şekilde; "KKE(m-l) 9. KONFERANSI'NA;

Yoldaşlar,

Gerçekleştirmekte olduğunuz 9. Konferansınızı komünizme olan inancımızla selamlıyoruz. Burada bulunmak, sizle bu heyecanı paylaşmak, komünizm düşümümüzde ortak iradeyi bir kez daha deklere etmenize tanık olmak bizim için bir onurdur. Kardeş partimiz olan siz KKE(m-l)'li yoldaşlarla partimiz TKP/ML yoldaşça dayanışma içindedir. Enternasyonal proletaryanın Yunanistan temsilcisi olan siz yoldaşları enternasyonal proletaryanın Türkiye temsilcisi TKP/ML

olarak selamlıyoruz.

Yoldaşlar, emperyalist-kapitalist sistemin dünya halklarına, ezilen uluslara yönelik saldırısı durmaksızın devam ediyor. Ortadoğudan Doğu Avrupa'ya, Balkanlardan Akdeniz'e, Afrika'dan Uzak Asya'ya ve Latin Amerika'ya kadar dünyanın her tarafını emperyalist sistem kurak çöllere çevirmektedir. Tüm dünya coğrafyası kan gölüne dönüşmüştür. Hepsisi emperyalist kapitalist sistemin doymak bilmeyen kar hırsının sonucudur.

Dünya halkları örgütsüz, dağınık, öncüsüz ve öndersiz bir şekilde barbar

güçlü bir mücadele zemini oluşmaktadır. Ne zaman ki konferanslarda sağlıklı ideolojik mücadele yürütülmediği, farklılıklar ve ayrılıklar tespit edilemediğinde zayıflık, zaafiyet ve geriye düşme kaçınılmaz olmaktadır. Bu anlamda konferanslar ve kongreler burjuva çizgi ile proleter çizgilerin belirginleştiği, yüzünü daha açık bir şekilde gösterdiği ve proleter çizginin bu mücadele ile güç kazanarak çıktığı olarak anlamına gelmektedir. Konferanslarda tespit edilen burjuva çizginin ıslah edilip, ikna edilerek proleterleşmesine zemin sunan şey ise iki çizgi mücadelesi, parti disiplini ve de-

ğunuz konferansınızı çıkardığımız bu deneyimle selamlamak istiyoruz. BİRLİK-ELEŞTİRİ-DAHA ÜST DÜZEYDE BİRLİK.

Yoldaşlar; halk güçleri içinde gelişen ve her geçen gün büyüyen tasfiyeci ve reformist bir akım söz konusudur. "Partisiz devrim", "öndersiz devrim", "zora dayanmayan devrim", "sistemi reforme ederek devrim" vs. şeklinde kitlelere kendini pazarlayan ve kitleleri buna ikna eden bir akım söz konusudur. Bu tasfiyeci ve reformist akım komünist ve devrimci güçler içinde de olabildiğince etkili olmaktadır. Uluslararası Komünist hareket içinde bu rüzgarın etkisi küçümsenmeyecek boyuttadır. Buna karşı komünistlerin bir an dahi uyanıklığı elden bırakmaması zorunludur. 9. Konferansınızın bu akımlara karşı da bir meydan okuma olacağına şüphe duymuyoruz.

Yoldaşlar, konferansınız önemli bir süreçte ve belki de dönemde gerçekleşmektedir. Emperyalist sistemin hem politik hem de ekonomik kriz içinde olduğu, emperyalist güçler arasında çatışmanın yoğunlaştığı ve bölgesel ölçekli savaşların yaygınlaştığı, tüm sorunlu alanlarda gerginliklerin çıktığı, verili sistemlerin çatırdadığı

koşullardan geçiyoruz. Aynı zamanda ezilen kesimlerin daha fazla değişim istediği ve bunu gerçekleştirmek için mücadeleye daha hazır olduğu bir süreç yaşanmaktadır. Tam da bu dönemde komünist çizgisine daha sıkı sarılmış, önüne çıkan çelişkilere ve onun iç bağlantılarına odaklanmış, ittifak güçleri ile ilişkileri daha sıkı tutan, tarihsel önderlik rolünü unutmayan, var olanı kabul etmeden aşmaya çalışan bir parti yönelimi zorunlu ve elzemdir.

Partiniz KKE (m-l)'in bu konferansında; parti birliğini en üst düzeyde sağlayacak iki çizgi mücadelesini; partiyi daha mücadelecilik yapacak şekilde çelişkilere pratik müdahalelerde hızlı ve etkin kılan hattı; daha geniş kitleleri örgütleyecek yönelimi gerçekleştireceğine inancımız tamdır. Enternasyonal proletaryanın ve partimizin siz yoldaşlardan beklediği ve umut ettiği de budur.

Konferansınızı yeniden coşku ile ve devrimci duygularla selamlıyoruz.

TKP/ML-MK"

mokratik-merkeziyetçilik olmaktadır.

Yoldaşlar, altını özellikle çizmek istediğimiz nokta iki çizgi mücadelesidir. Parti içinde çıkan farklı düşünce ve yaklaşımların bir sınıfa ait düşünceler olduğu, bu çizgilerin parti disiplini zemininde amansız ve kesintisiz bir mücadeleyi içermesidir. Bunun olmadığı yerde liberalizmin, sağcılığın, "bir arada barış içinde yaşamamızın" tüm olanakları oluşmaktadır. Partimizi içten içe kemiren ve partide hizipçiliğin boy vermesine neden olan zemin bu olmuştur. Bu anlamda Komünist partide iki çizgi mücadelesinin önemini bir kez daha büyük sıkıntılar sonunda daha güçlü kavramış bulunuyoruz. Yine iki çizgi mücadelesinin en sağlıklı zemininin partinin en yüksek iradesi olan konferans ya da kongre olduğunu da, olması gerektiğini de çok net şekilde gördük.

Partimiz TKP/ML'nin yaşadığı son üç yıllık süreçte belki de altını en çok çizdiği ve rehber edindiği slogan şu olmuştur: BİRLİK-ELEŞTİRİ-DAHA ÜST DÜZEYDE BİRLİK.

Şimdi biz, gerçekleştirmekte oldu-

emperyalist sisteme karşı direnmekte, mücadele yürütmektedir. Dünya halkları, proleter öncünün kurmaylığıyla mücadelesini doğru temele oturabilecek, emperyalist-kapitalist sistemin can evine yönelen bir savaşım verebilecektir. Komünizm perspektifini ve Marksizm-Leninizm-Ma-ozizm'i kuşanmadan işçi sınıfı ve halkların kurtuluşu olanaklı değildir. Onun için Komünist partilerin güçlenmesi, daha fazla örgütlü bir yapıya kavuşması hayattır. Konferansınızın; Yunan işçi sınıfına ve emekçi halka yönelik daha güçlü mücadele ve örgütlenme perspektifi, enternasyonal proletaryanın davasına daha fazla ideolojik bağlılıkla sonuçlanacağına tüm kalbimizle inanıyoruz.

Yoldaşlar,

Her konferans ve kongre komünistler için daha güçlü bir irade ve eylem birliği olanağı demektir. Yoldaşlar, partimiz tarihinde edindiğimiz deneyimler bize göstermiştir ki; sağlıklı yürüyen ideolojik mücadele ve konferanslarda bunun gerçekleşmesi sonrası daha

Dersim Partizan: İlkesizliği reddediyor, Pertek'te seçimleri boykot ediyoruz

DERSİM- Dersim Pertek yerel seçimlerinde Dersim Devrimci Güç Birliği içerisinde yaşanan tartışmalara ve adaylık sürecine dair Dersim Partizan tarafından yapılan açıklamayı olduğu gibi paylaşıyoruz:

“Bilindiği gibi Dersim yerel seçimlerine HDP, DBP, EMEP, ESP ve Partizan’ın içerisinde yer aldığı Dersim Devrimci Güç Birliği oluşturulmuş, Dersim yerel seçimlerine HDP listesinden girileceği netleşmişti. Partizan, Dersim yerel seçimlerine dair görüş, eleştiri ve önerilerini yaptığı açıklamada ortaya koymuş ve asıl olarak sistemin, düzen partilerinin saldırılarına karşı halkın birlikteliğinin sağlanmasını, bu temelde devrimci-demokratik güçlerin Dersim yerel seçimlerinde ortaklaşmasını hedeflemişti. Bu ortaklaşma ve ittifak politikası Dersim için bir ihtiyaçtı ve seçim sonrasında da etki edecek bir anlam taşıyordu. Belli kurumların aday

odaklı yaklaşımları kaynaklı istendiği düzeyde olmasa da Dersim Devrimci Güç Birliği ile bu ortaklık ve ittifak önemli bir düzeyde sağlanabilmiştir.

Bizler açısından ittifakları tanımlayan temel ilkeler vardır. Eylemde birlik, ajitasyon ve propagandada serbestlik bunun bilinen en net ifadesidir. İttifaka ruhunu veren onu tanımlayan amaç ve ilkeler olduğu kadar ittifak güçlerinin bu amaç ve ilkelere bağlı eylem birliğidir. Dersim Devrimci Güç Birliği de böyle bir ittifaktır ve her bir bileşenin bu ittifakın ruhuna ve ilkelerine uygun davranma sorumluluğu vardır. Ne yazık ki Pertek yerel seçimlerine dönük adaylık sürecinde bu sorumlulukla hareket edilmemiş, ittifak ruhuna uygun bir süreç işletilmemiş ve ittifak boşa düşürülmüştür. Pertek'te ittifakın boşa düşürülmesinin öznesi EMEP olsa da başta HDP olmak üzere diğer ittifak bileşenleri de bu konuda başından itibaren net durmayarak Pertek'te ittifakın boşa düşürülmesine göz yummuş, bu olumsuz duruma ortak olmuşlardır. Partizan’ın, tüm tartışma ve çabalarına karşın Pertek'te Devrimci Güç Birliği fiilen işlevsizleştirilmiş ve ortadan kaldırılmıştır. Aşağıda açıklayacağımız süreç ve tartışmaların bir sonucu olarak Pertek'te Devrimci Güç Birliği itti-

faki fiilen yoktur ve Partizan Pertek'te yerel seçimleri boykot edecektir.

Pertek'te sorunun gün yüzüne çıkışı Devrimci Güç Birliği'nin ilçe adayının (EMEP'li) açıklanmasından birkaç gün sonra olmuş, ardından Güç Birliği bileşenlerinin yaptığı toplantıda tartışılmıştır. Bu toplantıda EMEP ve HDP ilçe yönetimleri, Pertek ilçesinde “CHP ile bir ön seçim yapılması gerektiğini aksi durumda seçimin kazandır-

mayacağını” dillendirmişlerdir. Ancak daha sonra bu sürecin, Güç Birliği adayı açıklanmadan çok önce EMEP tarafından CHP ile görüşmeler yapılarak kararlaştırıldığı ortaya çıkmıştır. Bu görüşmelerde “CHP ile ön seçim” konusunda HDP'nin de bilgisi olduğu anlaşılmıştır. EMEP ve HDP ilçe yönetimleri, Pertek'te yapılan toplantıda “halkın böyle bir talebinin olduğunu, CHP ile ön seçim noktasında halktan baskı olduğunu” savunmuşlardır.

Partizan söz konusu görüşme ve toplantılarda bu konuyu öğrenmesinin ardından, “bu durumun kabul edilemeyeceğini, CHP'nin faşist bir düzen partisi olduğunu, böyle bir ön seçimin güç birliği için ilkesizlik ve tutarsızlık olduğunu” vurgulamıştır. ‘Halkın talepleri’ denilerek ön seçime gidilmek istenmesinin halkın geri yönleriyle uzlaşan kuyrukçu bir politika olduğu belirtilmiş, Pertek ilçesinde CHP ile ön seçim gerçekleşirse “Güç Birliği çalışmalarında yer almayacağımız, bu konuda kesinlikle taviz vermeyeceğimiz ve Pertek'te Güç Birliği'nin fiilen biteceği” diğer bileşenlere ifade edilmiştir. Bu toplantının ardından sorun HDP Dersim il yönetimine taşınmış ancak HDP il yönetimi de bu noktada sürece net bir müdahale geliştirmemiş, izleyici konumda kalmıştır.

Devrimci Güç Birliği bileşenlerinden ESP, bu toplantıda tavır geliştirmemiş, HDP'nin bileşeni olarak Pertek HDP ilçe yönetiminin ön seçim talebini onaylayan bir tutum takınmıştır. ESP bir gün sonra tutumunu düzelterek Pertek'te ön seçim süreciyle ilgili olarak “kesinlikle karşı olduklarını, mahkum ettiklerini, CHP ile herhangi bir işbirliğini kabul etmeyeceklerini” ortaya koymuştur.

takınmıştır. Partizan halka açıklık ilkesini benimsemiş ve Güç Birliği bileşenlerine de bu sorunu halka açacağını belirtmiştir. Geline aşamada Partizan’ın tüm çabalarına karşın başta EMEP olmak üzere HDP ve Güç Birliği bileşenlerinin tutumu nedeniyle sorun aşılamamış ve Partizan, ittifakın fiilen ortadan kalktığı Pertek yerel seçimlerini boykot etme kararı almıştır.

Yukarıda da belirttiğimiz üzere Pertek'te ittifak ruhuna uygun davranılmamış, ittifakın amaç, ilke ve işleyişi çiğnenmiştir. Partizan, dinamosunu HDP'nin oluşturduğu ittifak görüşmeleri sonucunda diğer bileşenlerle de böyle bir ittifakın öznesi olmuş, her adımında halkın birliğini sağlama ve sistem karşısında devrimci-demokratik güçlerin ortak mücadelesinin güçlendirilmesi perspektifiyle hareket etmiş, ittifak hukukuna uygun davranmıştır.

Güç birliğinin EMEP'li Pertek adayı, CHP ile ön seçimi hararetle savunmuş, Partizan’ın toplantıdaki tavrı hiçe sayılarak ön seçime gidilmiştir. Sonuç itibarıyla EMEP adayı CHP ile yapılan ön seçimi kaybetmiş ve adaylıktan çekilmiştir.

Bu durumun ardından Partizan, Güç Birliği bileşenlerinin yapılan ön seçim konusunda halka açık özeleştirme hareketleri gerektiğini ve Güç Birliği'nin Pertek'te yeniden tesis edilebilmesi için EMEP dışında yeni bir aday çıkarmasını savunmuştur. İlerleyen günlerde HDP'den (ESP'li) yeni bir aday çıkartılmasına karşın tartışmalar ortadan kalkmış değildir. EMEP, yeni bir adayın belirlenmesinin ardından “açıktan çalışmalara katılmakla birlikte HDP'nin yeni adayını destekleyeceğini” dile getirmiştir. Ancak EMEP'in Pertek'te CHP adayını destekleyeceği görülmektedir. Yeni adayın belirlenmesinin ardından HDP'nin, Pertek ilçe yönetimine müdahale ve ikna çalışmaları da gerekli sonucu doğurmamıştır.

Partizan, tüm bu süreçte ittifakın amaç ve ilkelerini korumak için çaba harcamış, sürecin açık özeleştirisi verilerek ve yeni bir adayla yola devam edilmesini savunmuştur. Güç Birliği bileşenlerinden ESP de aynı tutumu

EMEP'in Pertek'te bir eli CHP'ye uzanan oportünist ve grupçu yaklaşımı ideolojik ve politik özü itibarıyla şaşırtıcı olmamasına karşın EMEP'in açıktan ittifak ilkelerini çiğnemesi Dersim'de ortak mücadele ve devrimci-demokratik ittifak ruhundan ne kadar uzak olduğunun da göstergesidir. Aynı şekilde HDP, daha öncesinde bilgi sahibi olduğu halde müdahalesiz kalarak ittifak ilkelerinin çiğnenmesine göz yummuştur. HDP'nin bu tutumu da en önde tutulması gereken ortak mücadele ruhuna aykırıdır ve Dersim'e dair kendi savunularıyla uyumsuzdur. Pertek'te EMEP üzerinden CHP'yle iş tutulmasına sessiz kalınması, ilk ortaya çıktığı andan itibaren net bir tutum sergilenmemesi HDP'nin “Batı'da” CHP konusundaki geri tavrıyla aynı özden beslenmektedir. Hakim reformist çizgiler ve yerel seçimlere biçilen abartılı misyon hem EMEP hem de HDP noktasında faşist düzen partisi CHP konusunda net bir duruşun önüne geçmekte, bu partiyle uzlaşılabilir. Biz bu ilkesizliği kesinkes reddediyor, Dersim'de ittifak ilkelerinin çiğnenmesini devrimci-demokratik kurumlar arası güven ve ilişkiye zarar veren ciddi bir sorumsuzluk olarak değerlendiriyoruz.

Dersim Partizan”

TASFİYECİLİĞİN BİR DURUMU

Sınıf mücadelesi özünde şiddetli bir mücadeledir. Burjuvazi ve proletarya arasındaki iktidar mücadelesinin başka türlü olacağı da düşünülemez zaten. Politik öznelerin ideolojik-politik konumlanması ve durumu da buna paralel keskin olmak zorundadır. Egemen sınıfların, özellikle ideolojik saldırıları karşısında sağa ve sola kaymamanın tek koşulu politik öznenin ideolojik sağlamlığı ve ilkelere bağlı olması-kalmasıdır. 2000 yılı sonrası sürece dönüp baktığımızda ortak düşünce, sürecin tasfiyeci olduğu vurgusudur. Bu tasfiyeciliğin TDH bileşenlerini şu veya bu şekilde etkilediğini görüyoruz. Bu etkilenimin başında açık alancılık geliyor. Reformist ve revizyonistler için "dünden razı" olunan bu durum, oportünistler için dümen kırılan ilk duraklardan birisi olurken, iktidar perspektifli illegal mücadeleyi esas alan politik özneler açısından bu durum tasfiyecilikle eş anlamlıdır. Dolayısıyla kabul edilemez.

2000'li yılların başından itibaren ezilen dünya halklarına ve devrimci güçlere tam teslimiyet dayatıldı. Her alandaki sömürü ve talan işgallerle derinleştirildi. ABD'nin BOP ve "önleyici savaş" doktrini görünürde "düşman ülkeleri" hedef alırken özünde ezilen dünya halkları ve devrimci güçleri hedef alıyordu. Saldırı salt askeri olmayıp ideolojik ve politik yönü ağır basan bir muhtevaya sahipti. BOP kapsamında yarı-sömürge ülkelerin yayın politikalarına varana dek bu kapsamda bir düzenleme söz konusuydu.

Bu saldırı dalgasının Türkiye ayağında ise AKP eliyle "Avrupa demokrasiliği" ön plana çıkarıldı. "Çözüm süreci" bu demokrasiliğin zirve noktasıydı. Saldırı iki koldan yapıldı. İlki; açık alanların önü sonuna dek açıldı. Böylece tüm muhalif güçlere düzen sınırları içinde kaldıkça herşeyin serbest olduğu mesajı verildi. Daha sinsi amaç ise silahlı mücadele yürüten politik özneleri açığa çekerek asıl hedeflerine yabancılaştırmaktı. İkincisi ise; açık alan olanaklarıyla rehavete düşen illegal siyasetlere yönelik mer-

kezi operasyonlar yapmaktı. Güdülen amaç, illegal mücadele yürüten siyasetleri legal alanlara sürükleyerek açık alancılığı kabul ettirmektir. Bu yönelim ABD'nin "önleyici savaş" doktrininin bir tür kırması olarak aktif biçimde uygulandı.

Diğer yandan kültürel erozyon, meta ilişkilerinin yoğunlaşması, toplumsal muhalefetteki zayıflama, TDH'deki darlaşma, kitleselleşme sorunu gibi etkenler politik özneleri açık alanlara doğru iten etkenlerdi. İktidar perspektifi ile mücadele eden politik öznelerin bu saldırı dalgasına karşı ideolojik ve politik duruşta gösterdikleri zafiyet onları "açık alan olanaklardan yararlanma" anlayışının ötesine sürüklerken illegal mücadele ilkesini de aşındırdı. Bu "açık alan olanaklar" teorisi zamanla tasfiyecilikle eş anlamlı hale geldi.

MLM'ler farklı mücadele biçimlerini reddetmezler. Politik düzlemde devrimin çıkarına olan tüm olanaklardan yararlanırlar. Buna legal alanlar da dahildir. Fakat esas mücadele biçiminin yerine tali mücadele biçimini koymazlar. Bu ancak çok özgün koşullarda taktik olarak ele alınabilecek bir durumda söz konusu olabilir. Ters durum politik öznenin varlık zemini olan temel ilkelerini aşındırmasıyla sonuçlanacak bir sürecin başlangıcı olur.

Legal alan olanaklarından faydalanmak ile legalizm arasındaki ince çizgi amaç ve aracın birbirine karıştırılmasıdır. Illegal mücadeleyi esas alan bir siyaset için legal alan her daim esas mücadele biçimine tabidir ve onu beslemekle yükümlüdür. Legal alanların kapsam ve niteliği araç olma rolünü değiştirmez. Aracın amaç haline geldiği nokta legalizmin başladığı yerdir. Araç amaca dönüştüğünde illegal mücadelenin ve yapının varlığını devam ettirmesinin görüntüden öte bir anlamı yoktur. Dahası legalizmi savunan ve uygulayanlara göre daha tehlikelidir. Zira kalenin içten fethedilmesi misali içten yavaş yavaş çürütüp

posasını çıkararak bir hastalığa dönüşür, dönüştürür.

Bugün sürece, süreçteki politik özneler ve kendimize baktığımızda karşımıza çıkan tablo legal alanlardan yararlanmanın ötesine geçildiğini gösteriyor. Politik özneler egemen sınıfların ideolojik-politik ve askeri

lanmak değildir. An itibarıyla ortaya çıkan fırsattan devrimci mücadeleyi yükseltmek için yararlanmaktır. "Barış süreci" illegal mücadele içinde önemli bir fırsattı fakat durum tam tersi bir sonuç doğurdu. Politik öznelerin ve mücadelenin gelişip güçlenmesi gerekirken "barış" rüzgarı, açık alanlar iktidar perspektifini aşındırdı.

olarak yoğunlaşan saldırı ablukasından, bir bütün yaşanan gerileme ve darlaşmadan bir çıkış arama niyetiyle açık alanlara dümen kırarken, legalizme saplanıp kaldı. Krize çare olarak düşünülen açık alanlar yeni bir kriz doğurdu. Bu da verilen onlarca kaybın temel nedenlerinden biri oldu.

Diğer yandan açık alanlardan yararlanmanın zirve noktası olan "barış süreci"nden de lafı edildiği kadar yararlanılmadı. Açık alanlardan yararlanmak açık alanı daha çok kul-

ilkeleri ve esas olan illegal faaliyetleri unutturdu. Açık alanın cazibesi devrimci çevrelerin başını döndürüp sarhoş ederek tasfiyeciliği derinleştirdi.

Sınıf mücadelesinde proletaryanın ve ezilen kesimlerin öncü, örgütlü ve önder kurmayı olarak konumlanan bir politik özne için belirleyici nokta iktidar perspektifli olmasıdır. Politik özne bu perspektifle kendisini örgütler, savaşır ve kitlesini savaşır. Açık alancılığın tasfiyeci niteliği tam da bu noktada ortaya çıkar: İktidar pers-

RAĞI OLARAK LEGALİZM

pektifiyle donanmış politik özneyi iktidara yabancılaştırarak, onu nihai hedefinden uzaklaştırarak! Sadece mücadeleyi değil düzen karşıtı olan düşünceyi de düzen içine hapsederek tasfiye eder. Her şeyi ile düzen içi sınırlara hapsedilmiş bir politik öznenin en radikal illegal yapısı dahi açık alanlıktan öte değildir.

kıranlar tasfiyeciliği devrimci saflara taşıyıp, devrimci mücadeleyi düzen içi sınırlara hapsedenler olmuştur.

MLM'ler için açık alanlar ister yasaklanmış olsun ister olmasın net olan yaklaşım illegal mücadeledir. KP'nin örgütsel yapısı, çalışma tarzı, disiplini ve mücadelenin yönünün illegal ol-

"çözüm süreci"nin bitirilmesi, Suriye savaşı ve 15 Temmuz sonrası OHAL'i ile muhalif güçleri ve ezilen kesimleri sindirmenin fırsatı olarak görülmüş ve açık alanlara dahi saldırı başlatılmıştı. Gelinen noktada reformist siyasetler liberalizme doğru kayarken, illegal siyasetlerin de legalizme kaydığı görülmektedir. Özellikle bu süreçte illegal siyasetlerin kayıpları devletin teknolojik üstünlüğü ve güvenlik açığı gibi etkenlerin ötesinde illegal çalışma tarzının aşınmasıyla doğrudan ilintilidir.

TDH sınıf mücadelesinin çetin dönemecinden geçerken kendisine bir çıkış arıyor. Sürece yanıt olmaya çalışırken sağa ve sola sapmalar farklı biçimlerde kendini gösteriyor. Bu tamamıyla tasfiyeci sürecin örgütlerdeki dışavurumudur. Rojava'yı esas mücadele alanı olarak görme, komiteleşme tarzından uzaklaşma, kırsal alanı boşaltma, legal kurumlara sığınma gibi örnekler konu kapsamında süzgeçten geçirildiğinde karşımıza çıkan ilk şey, illegal çalışma tarzındaki dönüşüm olacaktır. Merceği kendimize doğrulttuğumuzda tasfiyeci hizbin ortaya çıkış sürecinde ve tasfiyeci hizbin ilk unuttuğu şey olan illegal çalışma tarzı olduğu gerçekliğinde görüyoruz. Daha sonrasında silahları gömme ve yurtdışına iltica etme legalizmin geldiği noktayı göstermesi açısından önemlidir. Bu sürecin tipik özelliği mülteci "devrimcilik"tir. Günümüzde bunun azımsanmayacak dereceye geldiğini de görmekteyiz.

MLM'ler için tartışmasız olan Kaypakkaya yoldaşın Şafak Revizyonizmine karşı savunduğu 11 ilkedir. Önder yoldaş MLM'yi ülke somutuna bilimsel analizlerle uygularken Şafak Revizyonizminin legalizm hayranlığına karşı "silahlı mücadele esas, açık alan mücadelesi talidir"

ilkesini bizzat pratik politikasıyla savunuyordu. '71 kopuşundan yaklaşık yarım asır geçmesine karşın önder yoldaşın tezleri güncelliğini koruyor. Yarı-sömürge, yarı-feodal olan ve baskıcı bir rejimle yönetilen ülkemizde son yıllardaki baskıcı politikalar da silahlı mücadelenin esas olması gerektiğini kanıtlamaktadır. KP'nin bu saldırı ablukasında izleyeceği başka bir hat da yoktur. Hatırlanmalı ki 12 Mart darbesiyle TDH'nin özelde de Proletarya Partisinin almış olduğu darbe ve en önemlisi kuruluşunun hemen sonrasında önder yoldaşın katledilmesi sonrası KP'yi ayakta tutan, bugünlere getiren silahlı mücadelenin esas alınmasıdır. Günümüz koşullarında topyekün saldırıya karşı KP'yi ayakta tutacak olan şey, bu ilke-den taviz vermemektir. Açık alanların değil illegal alanların öneminin daha da arttığı süreci yaşıyoruz. Tıpkı önder yoldaşın ilkelerine sıkı sıkıya bağlı olması gibi, ilkelerimize bağlı kalıp hiçbir şekilde esneme göstermemek bu saldırı ablukasından çıkmanın en önemli aşamalarından biridir.

Dünyada ve Türkiye'de politik durum daha şiddetli-çatışmalı sürece doğru bir hat izliyor. Normalleşme bekleyenlerin yanıltığı nokta legalizmin yarattığı pollyannacılıktır. Başta da dediğimiz gibi sınıf mücadelesinin daha bir çetinleşeceği sürecin içindeyiz. Bu süreç iktidar perspektifinden uzaklaşmış açık alancılıkla değil, iktidar perspektifiyle donanmış illegal mücadeleye dinamiklerinin canlı tutulduğu devrimci mücadele ile aşılabacaktır. I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda Çar Ordusu'nun cephe hattında bile örgütlenen, gazete çıkarıp dağıtan Bolşeviklerin izlemiş olduğu pratik-politika oldukça öğreticidir. MLM'lerin önünde duran en acil görevlerden biri, illegal çalışma tarzındaki aşınmanın-yetmezliklerin aşılması ve topyekün saldırganlığa karşı tüm alanlarda geri bir adım dahi atmadan mücadele edilmesidir.

Tarihsel deneyimlere baktığımızda, özellikle faşizm koşullarında illegal mücadele her daim esas olmuştur. Açık alanların tamamen yasaklandığı süreçlere nazaran önünün açıldığı süreçler daha tehlikeli olmuştur. Her iki durumda da yönü reformizm-parlamentarizm olanlar aynı zamanda safını da belirlemiş oldukları için ne oldukları ve ne yapacakları belli olan kesimdir. Fakat illegal çalışmayı dilinden düşürmeden dümeni legalizme

ması esastır. Aksini düşünmek KP'nin üzerinde yükseldiği temelin ayaklarına darbe vurmaya anlamına gelir. Yarı-sömürge bir ülke ve faşist diktatörlüğün yönetiminde olduğu koşullarda açık alancılık doğrudan tasfiyeciliktir. Somut duruma bakıldığında burjuva demokrasibilik ile açık alanların görece "serbest" bırakılmasından sonra

ÇALIŞMA TARZIMIZI DÜZELTELİM!

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!

(V.I. Lenin)

Sınıf mücadelesinin en yüksek aygıtı olan Komünist Partisi'nde örgütlenmeye başladığımız andan itibaren, günlük hayat içindeki sorunlarımız dışında bir alana ayak basmış oluyoruz. Genel olarak yaşama katılış biçimimizi genişletmiş ve iç içe geçen, birbirini etkileyen, güçlendiren veya zayıflatan hareketler bütünü haline getirmiş oluyoruz. Bu nedenle yeni sorumluluklar yükleniyoruz. Bu genişlemenin iki temel yönü, avantajları ve dezavantajları bulunmaktadır. Birey 'tek'liğini aşan çokluğuna kavuşuyor ve çelişkilerin çözümlenmesi kolaylaşıyor. Çözümler genelleşip, sistemleştiği oranda, tarzımız, örgütlülüğümüz gelişip güçleniyor. Bireyin tekilliğine ve sınırlılığına karşı doğrudan cephe alan bu tutumun bilincinde olmamızın belirtilerini bir kaç cümle ile sıralayabiliriz. Tek tek deneyimleri sistemli hale getirerek benzer sorunların çözümünde 'doğal bir yol' oluşturmaktır. Bazı sorunların; tekilliğin karşılamayacak kadar çok yönlü ve çok katımlı çözülecek olmasının farkında olmaktır. Bireysel yaşamla örgütlü yaşam arasındaki bağı kurmak, birbirini olumlu-olumsuz etkilediğinin bilincinde olmaktır.

TEK TEK DENEYİMLERİN ÖRGÜTE TAŞINMASI NE ANLAMA GELİR?

Birey ile örgüt arasındaki bağı güçlendiren, örgüt kültürünü geliştiren, örgütü kitlelerden 'öğrenme'ye sevk eden ve öğrendiğini kitleye götürmesini sağlayan bir yolun mühendisliği ve matematiğidir. Bu nedendir ki bireysel deneyimlerin gözlem, tahlil ve sonuçları örgüte taşındığı oranda örgütün öğrenme yeteneği gelişir. Yazılı ve sözlü aktarımların, grupsal tartışmaların önemi bireyden örgüte ve örgütten bireye açık biçimde olmalıdır. Çalışma tarzımızda tekilliğimizin içinde barındırdığımız çelişkilerin çözümlenmesi üzerine attığımız adımlar hem sorunu aşmada el birli-

ğini güçlendirecektir hem de örgütsel sağlamlığı belirleyecektir. Bu sağlamlık, bazı sorunların; tekilliğin karşılamayacağı kadar çok yönlü ve çok katımlı çözülecek olmasının farkında olmakla sağlanacaktır.

Toplumsal bir canlı olmamız, bizi el birliğine doğal yollardan zorlayan bir olgudur. Bu doğallığı aşan bilinç ise toplumsallığı örgütlü biçimde yürütmektir. Sınıf savaşının tarihsel genişliği içerisinde gelişen 'örgütlenen insan' sorunların çözümünde de örgütlenen ve el birliğini güçlendiren insandır. Yaşamsal ihtiyaçların karşılanması için, üretime katılmamız, bireyselliğimizi, ailemizi, memleketimizi, bölgemizi, ülkemizi aşarak dünya ölçeğine genişleyerek birbirine bağlanmıştır. Üretici güçlerin gelişmesi ile açığa çıkan bu durum gereği çelişkilerin çok yönlülüğü gelişmiş ve çözümü içinde gösterebilmiştir. Buna en gelişmiş örnek olarak -sınıfsal niteliğini dışında bulunmak koşulu ile- proletaryanın enternasyonal örgütlenmesi, Birleşmiş Milletler gibi örgütlenmelerdir. Örgütlü birey bireyselliğinin olduğu koşulların 'toplumsal yönünü' bilince çıkaran, onun bu ilişkilerin ürünü olduğu kavrayan bireydir.

Birey çelişki karşısında 'olmuyor', 'ne yapsam olmuyor' sonucuna ulaşıyorsa, çelişkiyi yeterince toplumsal hale getirememiş, örgütleyememiş ve el birliği ile besleyememiş demektir. Bunu yapmadığı-yapamadığı yerde de 'örgütü' beslemesi zayıf kalacaktır. Çünkü örgüt bu çelişkilerin çözümünden öğrenerek gelişir. El birliğinin gelişimi örgüt kültürünü oluşturur. Bu nedenle örgütsel ilişkilerde gözlemci, çözümcü, katılımcı sayısını yükselten bir yol izlemek zorundayız. Tek başına bir firavun ne Keops'u yapabilir ne de Çin Seddi'ni.

Bireysel yaşamla örgütlü yaşam arasındaki bağı kurmak, birbirini olum-

lu-olumsuz etkilediğinin bilincinde olmaktır.

Bireysel yaşam ile örgütsel yaşamın birbiri arasındaki bağı kurduğumuzda özgürlüklerimizi, zorunluklarımızı ve sorumluluklarımızı da bilince çıkarmamız kolaylaşır. Çünkü bireysel çelişkilerin çözümlenmesi, bireyi geliştirip ilerletirken, örgütü de geliştirir ya da tam tersi olarak bireyi de örgütü de geriletir. Çelişkilerden kaçmak, özgürlük, zorunluluk ve sorumluluklarımızı 'ötelemek' bireysel ve örgütsel gerilemeye sebep olur. Sınıflı toplum gerçekliğini unutmak, MLM dışında ki düşünce ve pratiklerin örgüte taşınmasını sağlar, burjuva hastalıkları ile mücadele etmeyi zayıflatır. Çalışmaları başarısızlığa uğratar. Etkisi örgütsel kimlikte aşınmaya sebep olur. İdeolojik, politik zayıflığa yol açar. Bu nedenle bireysel çelişkilerden doğan sorunların örgütsel sorunla olan bağı ve önemini unutmamak gerekir. Çelişkilerin çözümlenmesi, ilerleme demektir. Ancak bu tekilliğin içinde yalın bir ilerleme değildir. Bireyin çevre üzerinde olumlu etkisini sağlayan ve örgütlenmeyi güçlendiren bir etkiye sahiptir.

Burjuva feodal kültüre karşı proleter kültürü geliştirmek ve yaymak çalışma tarzımızı düzelterek mümkün olacaktır. Bu birey ve örgüt ilişkisini gerçek şeyler üzerine kurarak nesneliliğinde somutlamak ile mümkündür.

Nesnel dış dünyayı bilince yansıtabilecek bilimi (Diyalektik Tarihsel Materyalizm) öğrendiğimiz ve yaşama uyguladığımız yerde çalışma tarzımız da gelişecektir. Örgüt kültürünü geliştirmek ve kitlelere taşımak, çalışma tarzımızdaki sorunlar üzerine düşünmek, geçmiş deneyimlerden öğrenmek, çalışmanın alanı ve niteliğini bilince çıkarmak, hareketin niceliğini ölçebilmek, hareketin yönünü bilince çıkarmak ile mümkündür. Hareketin aktif ve pasif yönlerini belirleyebilmek, itme çekme, ilerleme gerileme, doluluk ve boşluklarını tespit edebilmek ve hareketi anlamak gerekir.

Hareketi, yasalarını, türünü, sınırlılığını, başlangıcını ve sonunu bilince çıkarmadığımız sürece çalışma tarzımızı da düzeltermeyiz.

Çalışma tarzımızı düzeltmemizin yolu, diyalektik tarihsel materyalizmi öğrenme ve kavramadan geçmekte-

dir.

BU NE ANLAMA GELİR?

Bu sınıf savaşımında karşıt sınıfların niteliğini, savaşımı hangi alanlarda ne tür araçlarla yürütüldüğünü, nerede hangi tarzda saldırıya uğradığımızı, savunmamızı, saldırı için neler yapmamız gerektiğini belirler. Yani 'örgütsel hareketimiz' üzerinde belirleyicidir. Bulduğumuz alanla örgütlülüğümüzün diğer alanları arasında ki farkları anlamak, alan özgüllüklerini bilince çıkarmak, zayıf yönlerini doğru çalışma ile besleyerek güçlendirmek, güçlü yönlerinden öğrenmek ile mümkündür. Birbirinden bağımsız, ilişkisiz ele alış tarzı alanları birbirine yabancılaştırır. Yabancılaşma hizip için alan açar. Çalışmayı sekteye uğratar, örgütsel bütünlüğü bozar, örgütsel yeniden üretimi bitirir geriye iter. Örgütlü olma bilincini aşındıran küçük küçük çelişkiler büyür ve genel bir gerilemeye sebep olur. Bu nedenle hatalarımızdan öğrenmemiz önemlidir. Eleştiride ve öz eleştiride cesur, korkusuz ve ilerletici olmak çalışma tarzımızı düzeltmemiz anlamına gelir.

Çalışma tarzımızdaki 'kendiliğinden-ci', görev ve sorumluluklarını havale edici bir tarzdan ya da tüm sorumlulukları üzerine alarak diğer yoldaşlarının gelişimini engelleyen ve aşırı yük yüzünden yıpranmaya sebep olan tarzdan (bu örgütsel öğrenmeyi zayıflatan bir unsurdur), bir tarafta aşırı şişme ve büyümeye sebep olan diğer tarafta az gelişmiş ve zayıf organlar yaratan bu çalışma tarzından kurtulmak gerekir.

BU NASIL MÜMKÜN OLUR?

Faaliyetin ihtiyaçlarını bir kişiye bir alana yığmaya karşı -kişinin, alanın, yığılmanın zayıflaması ya da alınan darbe zayıflama demektir. Hareket daha geri bir yere gerilemektedir- iş bölümünü geliştirmek ile mümkündür. Yeteneğe göre iş bölümü yapmak, yeteneği geliştirmek ve özelleşmek gerekir. Bir yandan gelişen bu uzmanlaşma oluşurken, bunu yaygınlaştırmak, çok yönlülüğü geliştirmekle mümkündür. Yeniden üretim olmadan kapitalizm olamaz, yeniden üretim olmadan örgüt güçlenemez otokontrolün dışına çıkamaz. Gelişip yüksek bir harekete dönüşemez.

Taksim, 8 Mart Yürüyüşü, Ezan, Tayyip Erdoğan ve Bitmeyen Dejavu

1 7 yıl boyunca, kadınların geleneksel hale getirdiği 8 Mart gece yürüyüşlerinin bu yılki buluşmasında, devlet ve devlet güçlerinin kadınların bir araya gelmesini istemeyen ve engellemeye çalışan baskı ve şiddetine karşı, kadınlar bu saldırıyı sloganlarla, ıslıklarla protesto etmiş, haklarını savunmak için diremişlerdi. Hatırlarsak eğer kadınların etraflarını sarılarak bir alana sıkıştırılmış ve plastik mermi de dahil birlikteliği engellemek, kitleyi dağıtmak için birçok yol denenmişti. Bu saldırılar sonunda kadınların dağılıp gideceğini umanlara, kadınlar direnerek cevap vermişlerdi. “Hakkımız olanı vazgeçmeyeceğiz” dediler ve terk etmediler.

Yapılan saldırılar karşısında kadınların sloganları, alkışları, ıslıkları yine devlet sahipleri tarafından medyada büyük bir saldırı materyali olarak kullanıldı. Kadınların kararlı duruşuna karşı, dini hassaslık üzerinden seçim propagandası yapılmak istendi. Halk kışkırtılmak ve katliama dönüşecek bir oyun oynanmak istendi. Üstelik yapılan saldırılara karşı gösterilen tavrın “büyük saygısızlık”, “hadsizlik”, “ezan ıslıklandı” tarzında adice propaganda aracına dönüştürülmesi, Erdoğan ve ardından yetkisi altında olan isimlerin dillendirme-

si, sonrasında ise medyada bunun propaganda edilmesiyle, kadınları, kadın mücadelesini hedef alan bir süreç yaşatıldı/yaşatılıyor.

Aslında verilmek istenen mesaj belli. İşçilerin, emekçilerin hak arama mücadelesinde, Kürt ulusunun yürüttüğü mücadele karşısında, gençlerin, LGBTİ’lerin ve düzenden rahatsızlık duyan tüm kesimlerin uğradığı baskı ve zor ortadayken, diğer ayağı olan psikolojik boyutu ile de hem mücadelelerin önüne geçilip geriletirmek istenmekte hem de toplum üzerine sirayet etmiş din argümanlarıyla diğerleri gibi kadının da yürüttüğü savaşım yalnızlaştırılmak, yok edilmek, yenilgiye uğratılmak isteniyor. Ve maalesef ki bunun için çoğu zaman devlet bizzat kendi güçlerini kullanmaya ihtiyaç bile duymadan, medya aracılığıyla da geri olanı provoke edip, hakkını arayan kadının, gencin, işçinin, köylünün üzerine çok kolay salabiliyor.

Her ne olursa olsun, hangi konu, hangi sorun, hangi yaşanmışlık olursa olsun; meseleleri, süreçleri değerlendirdiğimizde önümüze gelen toplumsal şekilleniş oluyor. Yakaladığımız bu ipucu bizi toplumsal şekillenişle birlikte yukarıya doğru, sorunun nereden geldiğine yani sisteme götürüyor. Toplumunu düşmanlaştıran, kadın-erkek, Türk-Kürt, Alevi-Sünni vb. ku-

tuplaştırmalarla kadınların yürüttüğü mücadeleler gibi sisteme düşman tüm kesimlerin yürüttüğü mücadeleler de halk kesimlerinden koparılmak için, dün “camiye ayakkabılarla girdiler”, “başörtülü bacımıza saldırdılar”, bugünse “ezana saygısızlık” gibi provakatif ve duygulara hitap eden sloganlar, yok etmek amacıyla, adeta bulunmaz fırsatlar olarak her zaman kullanılmıştır. Toplum geriletmek, geriliği geliştirmek ve o gerilikle toplumu yönetmek. İşte 8 Mart Taksim yürüyüşünde yaşananlar ve söylenenlerin bizlere verdiği mesaj bu.

Tıpkı Maraş, Çorum, Sivas ve sayamadığımız benzeri tarihsel yaşanmışlıklara sebep gösterilen, devlet akli ve eliyle ortaya çıkan fitnelere gibi, 8 Mart ve sonrasında da böylesi bir tehlike ortaya çıktı. Bu alçakça provakasyonun buradaki adı kadın düşmanlığıdır. Ciddi saldırılar örgütlenip, katliamların yaşandığını, dediğimiz gibi sıkça gördük/görüyoruz. Dinin toplumdaki karşılığını kullanarak, mücadelecilere yönelik saldırganlıklara zemin hazırlanmaktadır. Din hassasiyeti tarihin her döneminde en gerici egemen sınıflar tarafından provakasyon aracı olarak kullanılmaktadır. Faşist diktatörlükler için de din toplumun ayağına vurulan pranga ve mücadelecilere karşı toplumun bir kesiminin kışkırtılması için bir araç.

İşçinin, emekçinin, gencin, LGBTİ’nin olduğu gibi kadının da, sokak eylemliliklerinin ve tüm mücadele biçimlerinin yanı sıra, toplumumuzun üzerine çökmüş olan tüm geri anlayışların yok olabilmesi için aynı zamanda sabırla, kültürel-sosyal başkalaşım ve değişimi de bu süreçte diğer mücadele biçimleriyle paralel başlatmak ve yürütmek gerekiyor. Sadece yıkılması gereken halk düşmanı bir sistemle değil, topluma ve hatta bize ait olan tüm geriliklerle savaşmak, adım adım değişim-dönüşümleri şimdiden başlatmak zorundayız.

Kadının gerçek kurtuluşunun devrimle gerçeğe dönüşeceğine inanan biz devrimci kadınlar, devletin ve onun taşeronlarının yaptığı her bölücülüğü, her iftirayı, her saldırganlığı güçlü bir şekilde karşılayabilmek ve püskürtebilmek için, halkın değerlerine, onlardaki yanlış düşünüşe, yanlılgı anlayışa sabırla, özenle ve çelişkinin özüne inerek yaklaşarak, onların güvenini kazanarak, böylelikle çoğalarak, paylaşarak kocaman barikatlar kurmak mümkün olacaktır. Yakılmak istenen büyük yangını söndürmenin yegane yolu, denizlerle, okyanuslarla buluşmaktır. Denizimize koşalım. Bıkmadan, usanmadan, yorulmadan.

Kemal Bülbül: "Onlar Direnişi ve Yaşamı Örgütlediler"

Dersim'de oluşturulan Devrimci Güç Birliği'nin yerel seçim çalışmalarında aktif görev alan HDP milletvekili Kemal Bülbül ile genel saldırı ve açlık grevi sürecine dair söyleşi gerçekleştirdik.

YD- *Yeni Demokrasi olarak Devrimci Güç Birliği'ne başarılar dileyerek başlıyalım. Bir seçim sürecine girdik ve zor koşullarda gerçekleşen bir seçim süreci var. Siz de burada Dersim'de çalışıyorsunuz. Dersim'de kayyımın yarattığı çok ciddi tahribatlar var, bu tahribatlar nasıl oluştu ve bunları gidermek için ne yapmalıyız?*

Kemal Bülbül- Burada kayyım saldırısı iki yıllık bir süreç değildir, bu topraklara Yavuz Sultan Selim tarafından başlatılan seferler yapılmıştır. Osmanlı, bugün Türk-İslamcı denilen o zamandan nüveleleri olan bir anlayışla buraya politika uyguluyor. Dersimin kendine özgü inancı ve bu inanca bağlı olarak toplumsal örgütlenme biçimi aynı zamanda bununla yarattığı etki alanı ile Osmanlı buranın sürekli kontrol edilmesi gereken bir coğrafya olarak, bir toplumsal kesim olarak adlandırıyor, öyle bir politika uyguluyor. Bugün de bu hissediliyor, Türkiye genelinde Antalya'nın İstanbul'un İzmir'in sonucu merak edilir ama Dersim'in sonucu özel fark edilir. Bunun bir kaç sebebi vardır, devrimci kültür açısından merak edilir; sosyal demokratlar açısından merak edilir; Alevi toplumu tarafından merak edilir. AKP-MHP kuşatmasının her yanda yaşandığı bir dönemde, kendisine özgü siyasal bir ada görevi arz etmesi itibarıyla Dersim'den çıkacak olan sonuç hemen herkes açısından merak ediliyor. Hemen hemen denilebilir ki Türkiye devrimci hareketinde iz bırakmış, ideolojik olarak; pratik olarak; siyasi olarak Türkiye siyasi haritasını, zihin haritasına, ideolojik haritasına yön vermiş önder diyebileceğimiz şahsiyetlerin de çok dikkatini çeken ve buraya yakından iştirah ettiği bir durum

görüyoruz. Bunun sebebi Dersim'in coğrafyasından kaynaklı değildir, Dersim insanının kültürünün, yaşanmışlığının, kültürel birikimin oluşturduğu sosyolojik tipolojiyle, psiko-sosyal yapıyla çok yakından alakalı bir şeydir. Kimi devrimci önderler bunu iyi tahlil etmiş, yakından görebilmiş, halkla diyalog kurmuş ve bu diyalogdan kaynaklı olarak buranın sorunlarına doğru tanımlar getirmiş, doğru pratikler uygulamış. Kimileri ise üstenci bakış açısıyla yaklaşmış, buradaki bir takım şeylerin dışarıdan yönlendirmeyle değişebileceğini düşünmüş. Dersim'i anlamak istiyorsak eğer biz öncelikle Dersimliyi ve Dersim'i doğ-

şey değil yaşamını sürdürebilir yani. Bir anlamıyla da önemli çünkü yurttaşlık sorumluluğu gelişmiş; katılımcılık sorumluluğu gelişmiş; tartışma kapasitesi; demokrasi bilinci; toplumsal barış anlayışı; devrimci kültürü – giderek sosyalist kültürle donatıldığı bir şey-. Sol-sosyalist kesim olarak biz işi teorik olarak algılarız ya aslında sosyalizmi öğrenmek isteyen insanların Dersim'e gelmesi lazım. Dersim'de insanların günlük ilişkileri insanı buna teşvik ediyor. 1930'lu yıllarda burada tarifi mümkün olmayan bir soykırım gerçekleşti. Sağ kalanların paylaşacak hiçbir şeyi yoktu. İnsanlar bir yerde buluşuyorlar ve hiçbir şey paylaş-

olmalı, ben bu ilişkiyi seçim boyunca gördüm, sorulan sorularda, kurulan diyaloglarda, eleştirilerde, hep bir interaktif ilişki kurma çabası; hep bir öğrenme, öğretme çabası söz konusu hal böyle olunca, daha öncede söylemiştim Diyarbakır, Siirt, İstanbul zor yerlerdir Dersim ise çok zor bir yerdir.

YD- *Dersim'den bahsettiğimizde aslında tarihsel bakımdan ciddi saldırılarla karşılaşmış ve bu saldırıların da mevcut durumda ören bir anlayış ve devlet yapısı var, fakat bu süreçten bu saldırıları kırmanın bir aracına dönüştürülebilir, girilecek olan seçim kazanılacak olan belediye denen araç. Bu tartışılacak bir noktada duruyor bence. Bu saldırılara karşı aslında ortaya koyulacak olan iradenin nasıl geliştirileceği mesela yarın şöyle bir tartışma da gerçekleşiyor burada; 'kayyım atanır mı atanmaz mı işte HDP seçimi kazanırsa'... buna karşı nasıl bir önlem alınabilir. Neler yapılabilir?*

Bülbül- Devrimci Güç Birliği'nin burada seçimi kazanmasından sonra aynı dirayetle çalışma göstermesi gerektiği kanısındayım. Öyle

olacağını da düşünüyorum. Devletin sürekli olarak kendi yasalarını bile tanımayarak nasıl saldırdığını görüyoruz, yani şunun garantisini veremeyiz; bunlar tekrar kayyım atanamaz, kayyımın atanıp, atanamayacağı halkın ve devrimci güç birliğinin koyacağı tavır ile ilgili bir şey. Şimdiden bir kaygıya kapılmak yerine bunun düşünsel örgütlenmesini yapmak bunun dayanışmasını sağlamak ve atanır mı atanmaz mı tartışmasını bırakıp olası durumlar karşısında nasıl tavır alınacağını konuşmak daha yararlı olacaktır. Bugün mevcut iktidar yetkilileri TV'lerde CHP'lileri dahi tehdit ediyorlarsa sosyalistlerin yaşam hakkının dahi olmayacağı anlaşılmalıdır. Bu nedenle buna karşı gösterilecek olan tavır net olmalıdır. Bir bütün önümüzdeki dönemin, bazı noktalarda gerçekten daha da ağırlaşacağı çok bariz bir şekilde ortada. Bakınız

ru tahlil etmek ve anlamak gerekiyor; Dersim'den bir şey öğrenmek gerekiyor, bir şey öğretmek gayesiyle yaklaşanlar yanlıgı içerisine girerler. O bir şey öğrenmeyi esas aldığımız zaman, diyalogu da rahat kurabiliyorsunuz, farkındalığı da sağlayabiliyorsunuz. Kendi açımdan, daha önce de Pir Sultan Abdal Kültür Derneği başkanı olduğum dönemde, farklı kurumlarda çalıştığım dönemlerde buraya sıkça geldim ve hep öğrenmeyi esas aldım ve çok şey öğrendiğimi söyleyebilirim ama Dersim'i tam anlamıyla kavradığımı söylemek çok iddialı bir şey olur çünkü biraz önce ifade ettiğim gibi hem inançsal açıdan, hem yaşamsal açıdan çok destansı tarihi olan bir yer. Şimdi böyle bir bakış açısıyla seçimi yorumladığınızda ortaya şöyle bir şey çıkıyor; aslında Dersim için bir anlamda seçim çok da önemli değil. Neden? Çünkü Dersim'de seçim olmuş çok da

yorlar. Bakın hiçbir şey paylaşmak sosyalizmin en erdemlisidir. Acıyı paylaşmak, dayanışma içerisinde olmak, birbirine güç vermek; inadına yaşam, inadına direnişi örgütlemek, psikolojik olarak –ideolojilerin kökeni önce psikolojik olarak oluşmalı bu psikoloji oluşmadığında çok eklektik kalır-. Ben Dersimliye şöyle diyeyim sosyalizm dayanışmacıdır, paylaşımcıdır, eşitlikçidir bunu zaten biliyorlar. O zaman bizim buralardan öğrenmemiz gereken şeyler var. Ben bazı devrimci demokratik önderlerin ısrarla buraya gelmiş olmasını, burada özel çalışma yapmış olmasını interaktif bir ilişki olarak alıyorum, hem öğrenmeye hem öğretmeye. Elbette ki bizde bir laf var 'bildiğimizin alimi bilmediğimizin talibiyiz' bildiğimiz de var yani af edersin zır cahil de değiliz yani –bilmediklerimiz de var onları da öğreneceğiz-. Burada bir interaktif ilişki

bugün kadın meselesine AKP rejiminin bakış açısı ortada, üniversitelerde demokrasi kültürünün kırıntısıyla dahi tartışma yürütecek akademisyen kalmadı. Devletin örgün eğitim programındaki eğitimin tamamı ırkçı, tekçi, Türk-İslam politikasına dönüştürüldü. Çocuklar yurtlara kapatılıp gece gündüz taciz ediliyor. İşçiler bırakın grevi, hak talebini hiçbir güvencesi kalmamış, er an kapının önüne konulabilir. Şimdi Türkiye’de mücadeleyi teşkil eden sosyal gruplar hangileri peki? Örneğin CHP var. CHP’nin ise sokağa çıkma kültürü yoktur ancak seçimden seçimidir. HDP var, on bine yakın yöneticisi, eş başkanları, genel başkanı, vekili tutuklu. KESK, DISK benzeri kurumlarda ihraç edilenler buna karşılık bir direniş kültürü geliştirmeye çalışanlar var. Kadın örgütleri, bu sosyal gruplar içerisinde belki en dinamik olanı. Alevi toplumunun kurumları var- aksaklıklarını eleştirdiğim noktalar var

örneğin sokağa çıkmalılar, alanlarda örgütlenmeler. İrkçi ve faşist kuşatmayı aşabilecek olanlar aşağı yukarı bu sosyal gruplardır. Bunlara bakıldığında kayyım atanması ihtimaline bir saptama yapılabilir, önümüzdeki dönemde ne olup olmayacağına dair. Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Biz bugün ki bulunduğumuz pozisyonla yarını kotarabilmemiz mümkün değil. Bugünkü pozisyonumuzu geliştirmemiz lazım. Newrozlar etkileyici oldu, fakat Newroza katılanların dışında da erişilmesi gereken bir kitle var. Biz her kesimi kapsayabilecek bir şeyler üretmekte eksik kalıyoruz. Onları da dahil etmekte eksik kalıyoruz. Devrimci kültürü almış birilerinin bu çalışmaya dahil olması kolay ama için kopan fırtınalara rağmen buraya dahil edemediğimiz insanlar var. Bu da kapsayıcı olmakta, diyalog kurmakta, örgütlemekte eksik kaldığımızı gösteriyor. O nedenle kayyım atanır mı atanmaz mı sorusunu kenara bırakmalıyız. Türkiye bir bütün olarak kayyım ile yönetiliyor. Hal böyle olunca -vaka çok daha ağır ama bizim kavramamızda bir eksik olduğu görünüyor. Her birereye ulaşmak izah etmek gerekiyor, kişilerin ihtiyacına göre izah etmek gerekiyor. Ezilenlerin bir araya gelmesini sağlayacak bir dil; bir bakış açısı gerekiyor. Sorun sadece Dersim’deki kayyım olsaydı ‘dert bir olur ağlaması kolay olurdu’ denir. Türkiye’ye kayyım atanmış yani.

YD- Bu konuda haklısınız fakat kaygıların bir kısmını da şurası oluşturuyor, bunları yaratabilecek araçlarla ne kadar donanabiliyoruz mesela? Dersim daha spesifik bir alan karşımıza çıkıyor, burada çalışmaya dahil oldunuz. Çalışmada karşınıza çıkan sorunlar ve mevcut sorunlarla nasıl ilişkilendiniz? Kayyım atanması gerçekliğiyle karşı

karşıya kalınması olasılığı çok yüksekken bu gerçekliği ortadan kaldıracak olan örgütlenmeler oluşturulabiliyor mu? Bunun karşısında duracak bir kitle dinamiği oluşturulabiliyor mu?

Bülbül- Hemen herkesin siyasi olarak güç birliği dışında kalanların da ilk rahatsızlık duyduğu nokta. Kayyım ve uygulamaları zaten bir anlamda tecrit olmuş. Yani halkla, esnafla her hangi bir ilişkisi, diyalogu olmayan ama kendini hissettirmek için de her türlü bildik şeyi yapan bir anlayış söz konusu. Fakat o kadar ağır bir uygulama olmuş ki Dersim’de bedel ödemeyen aile yok gibidir. Kimi tutuklanmış, kimi katledilmiş, kiminin bir yakın yurtdışına gitmek zorunda kalmış belki de bir sosyolojik inceleme yapılsa büyük trajik bir şey çıkacak ortaya. Şimdi hal böyle olunca bu ağır bedeller karşısında daha ağır bedeller mi sorusu insanın aklına geliyor. Fakat Dersimlilerin şunu söyleme basireti vardır; bedel ne olursa olsun! Bunun da hem yakın hem uzak tarihlerde örnekleri var. O nedenle Dersim’i kuşatanlar, kuşatan zihniyete sahip olanlar da bu söylediğimi biliyorlar aslında. Bu nedenle de zaman zaman tatlı-sert görünümeler katıyorlar kendilerine. Halkın sanatçısı olduğu düşünülen sanatçıları konserlerine çıkartıyorlar. Örneğin Özlem Özdil işte. Bununla birlikte o da biliyor kimi getirirse getirsin sevilmeceğini, idare etmeye çalışıyor durumu kayyım. Fakat bunun idare

edilebilirliği kalmamış artık. Sokaklarda süratle gezen zırhlı araçlar, dört tarafı kuşatılmış her noktası denetlenen, yaptığınız her sosyal etkinlikten bir suç üretmeye çalışılıyor. Hal böyle olunca bu bir noktadan sonra tolere edilebilir olmaktan çıkıyor. Bir noktada bu patlar ve aslında bu noktaya gelmiştir. 31 Mart seçimlerinin sosyal

bir tavır olarak böyle olacağını düşünüyorum. Siyasi bir tavır olarak daha başka sorumluluklar daha başka anlayışlar gerekiyor. Bir de şu var, başka nedenlerle geldik dedim ya Dersim’e, Dersim’in ortak aklını teşkil eden siyasi ve sanatsal entelijansiya bilinçli olarak buradan dağıtılmış. Aslında Dersim’de her hangi bir kafede oturduğunuzda sanat ve siyaset tartışabiliriniz değil mi? Şu anda da konuşabiliriniz ama önceden daha rahat konuşabiliriniz çünkü onu dert eden o konuda uğraşan, yazan, çizen, okuyan, araştıran kişiler çoğunlukta. Şimdi onlar da bir şekilde gitmek zorunda kalmış. Dolayısıyla da çıta biraz düşmüş, devlet de bunu fırsat biliyor. Bu çitayı daha da düşürmeye çalışıyorlar. O nedenle burada şuan da çalışma yürüten, insanlarla diyaloglar geliştiren herkes çok değerlidir. Birbirimizi dayanışmayla, sosyal bakış açılarıyla geliştirmeliyiz. Elbette ki bu abluka bu kuşatma, ilelebet sürecek bir şey değil, kıracağız bu ablukayı. Fakat bunu kırarken dediğim gibi o tartışmayı yapabilecek aritmetik ortalamaya olmuş olsa insanlar bazı konuları çok daha rahat şey yapabilirlerdi yani. Dersim’in kendine mahsus bir dili de var yani siz, ben veya hangi siyasi anlayış tan olursak olalım Dersim siyasi anlayışı var bir de. Devletin sistematik politikaları yüzünden o biraz saldırıya uğramış.

YD- Politik gündem aslında seçimler-

den ibaret değil, Leyla Güven ile başlayan Zülküf ile devam eden bir direniş var. Bu direniş hakkında söylemek istedikleriniz var mı?

Bülbül- Biz bunun adını genel olarak ‘tecrit’ olarak ifade ettik. Tecridi bazı arkadaşlarımız sadece Sayın Abdullah Öcalan’a dönük olduğunu algılıyor. Bence bu işin ana ögesi, ana nüvesi.

Oradan başlayıp Türkiye genelinde tüm sosyal kesimler, mesleki kesimler, örgütlenmeler, siyaset yapma biçimi ve tamamına dönük bir abluka var ve bu tecrit bütün Türkiye ile alakalı bir şey. Hal böyle olunca ortaya konulmuş olan tavır da bu genel tecridi –biz şu anda buradaki caddeler ve sokaklarda yaşanan şeylere tanık oluyoruz. Şırnak’ta Hakkari’de nasıl oluyor duyuyoruz. Hal böyle olunca Leyla Güven’in ortaya koyduğu tavır Türkiye siyasetini, Ortadoğu siyasetini etkileyen, dönüştüren,

sürüklemeye çalışan bir şey. Gerek HDP projesinde gerek bir bütün olarak Türkiye’ye dair sosyal barış projesinde Sayın Öcalan’ın ortaya koymuş olduğu tavır da kapsayıcı bir tavır. Bu tavırla birlikte Türkiye devrimci-demokratik hareketi önemseyen diyalog kuran ortak iş yapmaya çalışan bir bakış açısı, dolayısıyla aslında Leyla Güven’in ya da Zülküf’ün, Ayten’in ve Avrupa ortaya konulan eylemlilikler oldu. Bütün bunlar bir şeyleri hatırlatıyor bize; Türkiye devrimci hareketinin 12 Eylül zindanlarında yaptığı, 1970’li yıllarda ortaya koyduğu mücadele biçiminden esleniyorsak biz, ideolojik olarak; psikolojik olarak oradan bir takım değerler alıp bununla kişiliğimizi donatmaya çalışıyorsak şuan da o yaşanan tarihin içerisindeyiz. Şuandaki tarih 12 Eylül zindanlarında Diyarbakır’da, Mamak’ta, Metris’te yaşananların ve 1970’li yıllarda Denizlerin, Mahirlerin, İbrahim Kaypakkayaların ortaya koyduğu tavrın benzeri niteliğinde. Ben bunun evrensel bir tavır olduğunu, sadece yerel olmadığını düşünüyorum. Ama Kürt halkının da mücadelesiyle Türkiye devrimci demokratik hareketini de etkilediğini onlardan da etkilediğini ve bu sürecin başarıya ulaşacağını düşünüyorum. Ama bunu birçok şeyle, alanda yapılacak çalışmalarla, tartışmalarla, okumalarla, yazmalarla beslemek, geliştirmek gerektiği kanaatindeyim.

Devrimci Arayışın Yitirilmesi Olarak, DARLAŞMA

Darlaşmaya neden olan zemin, tekdüze yaşam biçimi ya da tarzıdır. İnsan, tekdüze yaşama bağımlı hale geldiğinde kaçınılmaz olarak düşünce, duygu ve davranış özellikleriyle belirli kalıplar içerisine sıkışır. Pratik seyir, bu kalıpların yön verdiği belirli döngülerin rutinliğiyle şekillendiği için düşünsel etkinlikte bu seyrin çizdiği sınırlara tabi olur. Kişi kendini ve eylemini gerçekleştirmedi ister istemez bu döngüsel seyrinle sınırlanmış çerçeveye uyum sağlar. Zaten böylesine bir zeminde ve koşullar dahilinde kendini var etmeye çalışan kişi, zamanla, şekillenmiş olan zihinsel eğilimlerin gösterdiği yönde düşünmeyi ve hareket etmeyi olağan karşılamaya başlar. Çünkü süreklileşen tekdüze döngünün bir bütün parçası haline gelmeyi, gelebilmeyi mevcudun bir öznesi olabilme inancından dolayı benimser. Kendisini varetmeye çalıştığı yaşam koşullarının tekdüze özelliklerini, karakterini ya da niteliğini yeterince algılayamazsa, bu öznelik düşüncesi doğal olarak kişide mevcut zemine göre olgunlaşır. Dolayısıyla özne olma arayışı, kavrayışı ve bilinci bu sıkıntılı zeminde yanlış şekillenir ve sekteye uğrar. Böylece kişi, kendini her açıdan şekillendiren yaşamın ve zamanın "öznesidir" artık. Ama farkında olmadan, yaşamın ve zamanın içinde sürüklenen ve özne olma dinamiklerini yitirdiği için de belirlenen haline gelmiştir. Çünkü bu zemin, zihinsel niteliği, karakteri, özellikleri ve etkinliği de doğrudan şekillendirdiği için farklı bakabilme yeteneğini köreltir.

İşte öznelik vasfının bu şekilde zayıflaması ya da yitirilmesi insanın düşünsel ve pratik olarak belirli sınırlara sıkışmasına neden olur. Belirli amaçları, hedefleri, idealleri ve düşleri olan bir insanın kendi yaşam yolundaki en önemli ve çarpıcı amaçlarından birisidir bu. Çünkü kişi, kendini sürekli olarak yineleyen bu döngüsel seyir içerisinde ve onun bir parçası olarak kendini var eder, şekillendirir ve konumlandırır. Tekdüzelik döngüsünün bir başarısıdır bu. Haliyle algı, kavrayış, yorumlama, değerlendirme, fikir oluşturma, andaki duruma yeni yaklaşımlar sergileme, eleştirel bakabilme gibi zihinsel etkinlikler, şekillenmiş olan edinimleri yönlendirir. Zaten insanlar genellikle yaşadığı, tecrübe ettiği ve kendi etkinliğinde

öğrendiği şeylere öncelikle yönelme eğilimindedir. Bu bir nevi beynimizin çalışma mekanizması ve sistemiyle de doğrudan ilgilidir.

Devrimci saflarda ve mücadele seyrinde ne acı ki bu darlaşma hallerinin türlü biçimleri yaşam bulmaktadır. Tabii çok daha ağır tahribatlara, telifisi güç yıkımlara, çözümsüzlüğün karanlığına bırakılmış olumsuz sonuçlara ve en kötüsü de çok yönlü güç kaybına neden olacak düzeyde damga vurmasıyla kendini gösterir. Halbuki hepimizde biliriz darlaşma ile devrimcilik taban tabana zıttır. Çünkü devrimcilik devrimleşmenin sürekliliğinde anlam kazanır. Devrimleşmede devrimci arayış başta olmak üzere devrimci tutkunun sabırsızca

bir kararlılığın, bitimsiz dinamikliğinde yaşam bulur. Devrimci arayış yitirilirse devrimci anlayış sekteye uğrar. Dolayısıyla yaşanan her anda bu dinamığın canlı tutulması çok önemlidir. Çünkü devrimci arayış, var olanla yetinmemektedir. Bilakis, var olana devrimci temelde itirazdır. Eleştirel bakabilmenin çıkış noktası olduğu gibi tutarlı ve canlı yoludur. İnsanın kendi gerçekliğine, içinde bulunduğu koşullara ilişkide olduğu çevreye, ilişkilere, dinamiklere, düşünce ve eylemin içsel tutarlılığına vs. olana farklı bir kavrayış düzeyiyle, bilinciyle bakabilmesinin yolu, devrimci arayıştaki ısrardan geçer. Oysa saflarda çoğunlukla, bir gereksiz yeterlilik algısı ve aynı zamanda da bu gerçekliğe körü körüne bağlılık hallerinin türlü yansımalarına rastlanılmaktadır. Yani

bir çeşit yetinmecilik durumudur söz konusu olan. Yetinmecilikte, devrimcilikle ve devrimleşmeyle bağdaşmaz. Mevcut bilgisini, kavrayışını, donanımını, birikimini, deneyimini, yeteneğini, becerisini her açıdan yeterli gören ve bu durumuyla da kendini motive eden zihniyet aslında devrimleşmenin en basit verisi olan değişme ve değiştirebilme niteliğinden de yoksun olduğunun farkında değildir. Bu görünüm, devrimci arayışını yitirmiştir esasen. Darlaşmanın çeşitli biçimleriyle neden olduğu düşünsel kalıplaşma, önyargılara katı fikirliliğe ve insan zihnini prangalayan sınırlara karşı, devrimci tarzda ve amansızca mücadele edebilmenin esas yolu, yöntemi devrimci arayışta

ısrardır, devrimleşmede sürekliliktir. Darlaşmanın panzehri de budur.

Devrimci arayış ateşleyecek bilinç, algısal kavrayışın yeni bir niteliğe evrilmesiyle başlar. Örneğin karşılaşılan bir sorunla nasıl ilişkilendiği, kişinin düşünsel niteliğine dair birçok veriyi de açığa çıkartabilmektedir. Genellikle öğrenilmiş, bilinen yol ve yöntemlere başvurulur ve çok özel bir çabanın gösterilmesine gerek duyulmadan ve adeta bir refleks biçiminde dışı vuran ve yapıcılık taşımayan yaklaşımlar, zincirleme biçimde sergilenir. Sorunu anlamaya çalışmak, anlayabilmek ve tüm önyargılardan azade biçimde yeni ve farklı bir pencereden bakabilmek gibi bir düşünce içinde olunmazsa zaten sorunun parçası haline gelinir ki bu da devrimci so-

rumluluğun yararlanması ve akamete uğraması demektir. Sorunu, sorunları çözmek gibi devrimci bir sorumluluğumuz söz konusudur. Çünkü her şeydeki devrimciliği daha ileri bir düzeye taşımamızın yükü omuzlarımızdadır. Çünkü sorun/sorunlar, yürünen yoldaki engellerdir, güçlüklerdir ve aşılması da devrimciliğin zorunlu gereğidir. Bu yüzden sorunu anlama çabası devrimci arayış için önemli bir veridir. Bu çaba içinde olmak, insanın bilgi arayışında soluklanması demektir. Teoride nefeslenmeye, zihnini yeniden bu yaşam suyu ile canlandırmaya ve gerçek anlamda sorumluluk bilinciyle hareket etmeye yönelmenin yolu bu çabadan geçer. Biliyoruz ki hayat ve gerçekler çok ama çok ötesinde defalarca kez daha ayrıntılıdır, çeşitlidir ve değişkendir. O yüzden devrimci arayışa yani mevcut devrimci ölçülere yine devrimci temelde itiraz ederek daha üst bir niteliğe evrilme amacı edinilmek zorundadır. Devrimleşmenin sürekliliği sorgulanmazsa zihinsel yaratıcılığı ve üretimi öldüren öğretücü alışkanlıklara, vazgeçilmez ezberlere, kalıplara, asla taviz verilmeyen keskin ve köşeli "doğrulara", çizgilemiş ama tortulaştığı için devrimci yaşam taşımayan doktrinçiliğe ve teoriyi, bilgiyi küçümseyen yaklaşımlara karşı mücadele edebilme azmi, direnci, ısrarı ve kararlılığı da yaratılmaz. Bu düşünüşten ve mücadele kavrayışından yoksun her kişi, kendi gerçekliğine yenilmiş demektir.

Darlaşma, yetinmecilik ve zihinsel çölleşmenin türlü biçimleri devrimci arayışı ve devrimleşmeyi gölgeler ve amaca giden yolu bulanıklaştırır. Arayışını yetinmeyen insan ise sadece yürüdüğü andaki yolun durumunu değil yolun daha da ötesini öngörebilme bilinciyle bakar ve hareket eder. Yani yeni yaklaşımlarla, fikirlerle ve özne olabilmenin özgüveniyle her daim çözümler, çareler üretebilmenin dinamiklerini taşır. Oysa devrimleşme arayışını bitirmiş bir insan kendi çaresizliğinde derinleşmeye mahkum olmuştur. O yüzden var olanla sınırlanmamak, yetinmemek için sık sık amaçları, hedefleri somutlayan teoriye, politikaya ve ideolojiye yönelecek zihinsel dünyamızı soluklandırmalı ve ufkumuzu yeni içeriklerle beslemeliyiz. Unutulmamalıdır ki düşünce yeteneğini öncelikli ve en büyük düşmanı zihinsel alışkanlıktır.

İbrahim Kaypakkaya Yoldaş ve 11 İlkesi - II

"Diğer Örgütlenmeler İçerisinde Ordu Örgütlenmesi Esastır"

Savaş siyasetin zor yoluyla ve Mao yoldaşın deyimiyle "... Sınıflar, uluslar, devletler ya da politik gruplar arasındaki çelişkiler belirli bir aşamaya geldiği zaman, bu çelişkilerin çözülmesi için girişilen en yüksek mücadele biçimidir." (Mao-Askeri Yazılar, sf. 10)

Yarı sömürge-yarı feodal sosyo-ekonomik yapısı nedeniyle faşizmin sürekliliği olduğu (dönem dönem burjuva demokrasinin kırıntılarının olmasına rağmen), en küçük hak taleplerinin dahi azgınca saldırılara maruz kaldığı, baskı, zulüm ve katliamların eksilmediği ülkemizde sınıflar arasındaki çelişki, her zaman "belirli bir aşamada" ve bu çelişkilerin çözümü için savaş; devrimci mücadelenin başından sonuna kadar bir ihtiyaçtır.

Yine esas olarak ülkemizin iktisadi, sosyal, askeri, kültürel vb. gelişiminin dengesiz olma-

sı nedeniyle kırlardan şehirlere parça parça iktidarlar kurarak; aynı zamanda egemen sınıfları parça parça zayıflatıp iktidar alanlarını daraltarak gelişecek olan ülkemiz devrimi; Halk Savaşı stratejisinin bu ilkesine uygun olarak zor aygıtına da sahip olmalıdır. Bir önceki bölümde her örgütlenmenin bir ihtiyacın ürünü olduğunu ifade etmiştik. Sınıf mücadelesinin en üst örgütlenme aracı olarak Parti, diğer tüm örgütlenmelere önderlik etme yükümlülüğü gereği esas iken, onun çatısı altında ihtiyaç olarak ortaya çıkan ve diğer tüm örgütlenmelerin içerisinde zor aygıtı olan orduya (Halk Ordusu) daha farklı bir misyon

yüklenmiştir.

Bu nedenle devrimi örgütlemek için bu "savaş aygıtını" da örgütlemek, olmazsa olmaz bir koşuldur. Çünkü bir mücadele aracı olarak ordu örgütlenmesi, savaşı sevk ve idare edecek bir örgütlenme biçimidir. Savaş bir politika olduğu kadar; başkan Mao'nun deyimiyle "... Aynı zamanda kendine özgü yasaları olan bir mücadele biçimidir."

lenmeler içinde ordu örgütlenmesi esastır" ilkesi tam da burada anlam kazanmaktadır.

Halk Savaşı'nın "Stratejik Savunma" aşamasının temel mücadele biçimi olarak gerilla savaşı, bir anlamda savaşı örgütlemenin olduğu kadar, çekirdeği olduğu Halk Ordusu'nu da inşa göreviyle yükümlüdür. Kaypakkaya yoldaşın "Parti, savaş içerisinde örgütlenecektir" anlayışına paralel

maların inşasını da içerisinde barındırır. Çekirdeği olduğu Halk Ordusu'nun kurumsallaşmasına, kitleselleşmesine, uzmanlaşmasına vs. hizmet eder. Bu anlamda gerilla savaşı, tek başına askeri olarak düşmana darbe vurmaya değil ama politik olarak devrimin ihtiyacı olan örgütlenmelerin yaratılmasının ve inşa edilmesinin de temelidir.

Nihayetinde savaş bir zorunluluk olarak ortaya çıkan bir olgudur. Ve bu zorunluluk aynı zamanda basitten karmaşığa (KP önderliğinde) askeri-örgütsel önderliğin ve bunun altında kitlelerin savaşa kanalize edileceği bir Halk Ordusu'nun da zorunluluğu anlamına gelmektedir.

Başkan Mao yoldaşın dediği gibi; "Devrim bir ziyafet vermek, bir makale yazmak, bir resim çizmek veya nakış işlemek değildir. Devrim o zarıflıkla, o rahatlık ve nezaketle ya da o kadar tatlılık, sevecen-

lik, terbiye, ihtiyat, ruh cömertliğiyle başarılmaz. Devrim bir ayaklanmadır bir sınıfın bir başka sınıfı devirdiği bir şiddet hareketidir."

Egemenlerin kendi şiddet hareketini yaşama geçirdikleri, silahın kendi tekellerinde olmasının gereği olarak ordu-polis gücüne karşı, halkın silahlandırılarak "zora karşı zor" anlayışı ile Halk Ordusu'nun yaratılması, inşa edilmesi ve kurumsallaşması, sınıf mücadelesinin bir zorunluluğu iken bu mekanizma ülkemizde silahlı mücadeleye paralel olarak hem savaş içinde inşa edilecek hem de kitlelerin öfkesi silahlı bir güce dönüşecektir.

Kaypakkaya yoldaş, ülkemiz devrim mücadelesinin hatlarını ortaya koyarken bunun uzun erimli ve baştan sona zora dayalı, yani silahlı bir mücadele ile zafere yürüyeceğini ifade etmiş ve tüm konumlanmayı buna göre örgütlemiştir.

Ülkemizde bu zor basitten karmaşığa, zayıftan güçlüye, donanımsızlıktan donanıma, dağınık bir güçten düzenli bir orduya doğru adım adım inşa edilecektir. Bunun ilk aşaması bir anlamda gerilla mücadelesinin de tanımlanması olan savaş biçimiyle başlayacak ve adım adım savaş inşa edilerek nihai darbe vurulacaktır. İşte "diğer örgüt-

olarak ordu da savaş içerisinde, gerilla mücadelesinin gelişim seyrine uygun olarak inşa edilecek ve kitlelerin savaşa kanalize edildiği bir mekanizma ortaya çıkaracaktır. Mao'nun halkın üç silahından biri olarak gördüğü ordunun örgütlenmesi bu açıdan da hayati derece de önemlidir.

Gerilla savaşı, karakteri gereği zayıf bir güçle yürütülen savaş biçimi iken; aynı zamanda kitleler içerisinde savaşı örgütleyen ve bir anlamda bu aşamada güç biriktiren bir özelliğe sahiptir. Güçten kastımız, bir yarı kitleleri örgütlemek iken, diğer yarı bu örgütlemeyi sağlayacak mekaniz-

S-400'lerin Gölgesinde Sıkışan Dış Politika

Uzun süredir Rus emperyalizminin askeri fakat aynı zamanda politik ve ekonomik olarak da güçlü bir silah konumundaki S-400 hava ve füze savunma sistemi ve TC'nin bu savunma sistemini edinme çabası gündemden düşmüyor. Rusya ile varılan anlaşma güçlü bir politik anlam da ifade ediyor. Zira ABD emperyalizminin sert müdahalesine neden olmaktadır. Ekonominin "dibi" gördüğü bir dönemde, açık "yaptırım" tehditleri TC ekonomisinin köküne kibrit suyu dökerek iyice "batmasına" sebep olabilecek bir durumu da ortaya çıkarmış oldu.

Esasta TC'nin hava savunma füzesi elde etme çabaları yeni değil. 2010'da ABD'den Patriot sistemleri almak için uğraşmış ancak ABD'nin ret kararı ile karşılaşmıştı. Bunun üzerine TC ABD'yi zorlamak adına hava ve uzun menzilli füze sistemi edinmek için ihale açtı. Açılan ihaleyi "cazip" teklifiyle Çin emperyalizmi kazanmış ancak ABD'nin baskısı sonucu TC bir kez daha yarı-sömürge gerçekliği ile yüz yüze gelerek yapılan ihaleyi iptal etmek durumunda kaldı. NATO üyesi olmayan bir ülke ile hava savunma sistemi pazarlığından eli boş dönen TC devleti şimdi yeniden NATO üyesi olmayan başka bir ülke olan Rusya ile hava savunma sistemi pazarlığı içinde.

2016'daki darbe girişiminin hemen ertesinde AKP'nin MHP ile olan ittifakının oluşma zemini güçlendi. AKP/MHP iç ve dış politikada bu ittifaktan aldığı gücün de etkisiyle TC "uçak düşürme" sonucu arasının bozuk olduğu Rusya ile ilişkilerini hızla düzeltti. ABD ile ilişkileri dengelemek ve bu sayede dışlandığı Suriye saha ve masasına dönmek adına Rusya ile yakınlaşma yönelimine girdi. Öyle ki "savaş sebebi" diye efelenirken özür dahi diledi. Dahası ekonomik tavizler verilmesine kadar birçok hamleyle sebep oldu.

Bu yakınlaşma hamlelerinin başında S-400 anlaşması geliyor. TC'nin S-400 edinme gayreti Suriye konusunda ABD'yi dengeleme, hatta kendi istemleri doğrultusunda güçlü bir koz olarak kullanma amacı da taşıyor. Dolayısı ile bu anlaşma askeri boyutunun çok daha ötesinde politik bir içeriğe sahip. ABD ilk başta TC'nin Rusya ile arasındaki çelişkilere oynayarak kendisini "pahalya pazarlama" girişimine pek ses çıkarmadı, görmezden geldi. Suriye'deki savaşın seyri, YPG'ye verilen destek nedeniyle TC'nin tepkisi gibi politik dengeler açısından S-400 alım anlaşmasına da

açıktan ve güçlü bir itirazda bulunmadı. Zira ABD TC'nin bu yakınlaşma politikasının uzun vadeli olamayacağı ve Rusya ile arasındaki çelişkilerin buna izin vermeyeceği düşüncesindeydi. Ancak konjonktürel sürecin etkisi ve birçok kazanç sağlayan Rusya'nın inisiyatifi ile TC yakınlaşma politikasını sürdürdü. Bu yolla Suriye'de kendisine alan açma gibi bazı tavizleri de ABD'den koparabildi.

Fakat ilerleyen süreçte Rusya'nın bu yakınlaşmayı çok iyi kullanıp, manevra alanını genişletmesi, TC'nin kontrolünden çıkma eğilimi ABD'yi bu yakınlaşma politikasına bir son vermeye yönlendirdi. TC devletine "yerini" hatırlatma babında ses tonunu yükseltmeye başladı. Diğer yandan TC'yi masaya oturtmak ve kendi yönelimine uygun pozisyona getirmek için belli tavizleri (patriot satışına onay verebileceği, F-35 teslimatı gibi) verdi. Böylece ABD ile TC'nin arasının açılmasına sebep olan Kuzey Suriye meselesi esasta ABD'nin stratejisine ve çıkarlarına hanel getirmeden halledilecek ve Rusya ile yakınlaşmaya son verilmiş olacaktı. Geline aşama evdeki hesabın çarşıya uymadığını göstermiş oldu.

TC'nin S-400 alımındaki ısrarı karşısında ABD'nin daha sert tepki vermesi doğrudan S-400 defterinin kapatılması ve TC'nin "kısmi denge" politikasına nihai darbeyi vurmaya amaçlıyor. Bu niyetle masaya önce "havuç" olarak Patriot Hava Savunma Sistemi (NATO savunma stratejisine uygun olan sistem) teklifini getirdi. Ancak TC'nin "her ikisini de alırsız" yönlü şark kurnazlığı ile "ne şiş yansın ne kebab" yaklaşımı ABD'nin bu sefer "sopayı" göstermesine, yani geniş kapsamlı bir askeri ekonomik yaptırım tehdidini savurmasına yol açtı.

ABD S-400 aldırılmamada kararlıdır. Zira tek derdi TC ile ilişkileri bir rotaya koyma değildir. TC dışında birçok bağlaştığı olan stratejik konumdaki ülkeler (Hindistan, Pakistan, Filipinler gibi) emperyalistler arası çelişkilerinden faydalanma eğilimi gösteriyor. ABD'nin gerilediği Çin ve Rusya'nın güçlendiği, hegemonya krizinin yaşadığı süreçte bu ülkeler emperyalizme bağımlılık zincirlerinde nitel bir değişim olmadan kendi çıkarları eklenli kısmi bir denge politikası izliyorlar. Bu ülkelerde tıpkı TC gibi Rusya ve Çin ile silah ticaretini (özellikle S-400) bu politikalarının bir parçası olarak kullanıyor. ABD bağlaştığı olan ülkelerin Rusya ve Çin ile ilişkilerinin kendi nüfuzunu azaltacak bir düzeye gel-

mesini istemiyor. Diğer yandan silah pazarına büyük oranda hakim olan ABD, silah tekeli Rusya ve Çin'e kapı tırmak, onların güçlenerek kendisine rakip olmasını istemiyor. Dolayısıyla TC'nin S-400 alımı diğer yarı-sömürge ülkelerle olan ilişkilerine olumsuz bir etki yaratacağını gören ABD S-400 alımına engel olmaya çalışıyor.

ABD'nin sert tepkisinin yanında Rusya silah teknolojisini pazarlamada ne denli iştahlı olduğunu gizlemiyor. Kuşkusuz ki Rusya'nın tek çıkarı bu değil. TC ile Batı emperyalizmi arasındaki bağı koparmak, Suriye parantezi kapanana dek TC'yi kendi stratejisine uygun pozisyonda tutmak, askeri anlaşmayı ekonomik ve siyasi alanlara da kaydırarak derinleştirmek Rusya açısından ayrı bir önem arz ediyor. Bu açıdan S-400 satışını önemli bir adım olarak görüyor.

Emperyalistlerle bu denli stratejik hesaplar içine girmiş olan Türk hakim sınıfları açısından dış politika iyice içinden çıkılmaz bir hale geldi. Batı emperyalistleri ile çok yönlü bağımlılık ilişkileri olan, dolayısı ile "ekseni" belli olan TC'nin "eksen değiştirme" gibi bir derdi yoktur. Nitekim bunu yapacak ekonomik ve siyasi gücü de yoktur. Bundan dolayıdır ki Rusya'dan S-400 almaya çalışırken, üzerindeki basıncı kırmak için İtalya-Fransa ortaklığından ve ABD'den hava savunma sistemi almaya istekli gözüküyor. Böylece NATO üyeliğini de tartışma konusu yapmamış oluyor kendince. TC'nin derdi Suriye sorununda özellikle Rojava'nın dağıtılması ve belli çıkarlar edinme amaçlı Rusya ve ABD arasında her iki tarafa da tavizler vererek kurduğu "dengeyi" devam ettirmektedir. Bu eksende bugüne kadar ne ABD'yi ne de Rusya'yı kızdırmayacak "orta yolcu" bir politika izledi. Fakat ABD, Suriye'de yaptığı son hamlelerle bu "orta yol" a dahi tahammülünün olmadığını gösterdi. TC'nin "orta yol" bulma imkanlarını iyice daralttı. Bu da AKP/MHP ittifakının, ağırlığını koyduğu, dış politikanın sürdürülemez kılındığı anlamına geliyor.

Türk hakim sınıflarının önünde iki seçenek bulunuyor; S-400'leri almak ya da anlaşmayı iptal etmek. Anlaşmanın iptali ABD ile ilişkilerin rayına girmesi, Rusya ile yakınlaşmada ciddi bir gedik açılması, TC'nin klasik dış politikasına dönmesi, ABD'nin bölgede strateji ve taktiklerine tam uyum sağlaması, Avrasyacılarla-AKP/RTE'nin de arasının açılması ve yeni klik çatışmalarına zemin olması gibi anlamlar taşıyor. S-400 alımında ise ABD-AB

baskısının artması (nitekim ABD'nin insan hakları, AB'nin üyelik görüşmeleri konusunda olumsuz raporları dikkate değerdir) Rusya'ya yanaşarak ABD'ye şantaj içerikli dış politikanın devam etmesi, Rusya'ya olan bağımlılığın derinleşmesi, ABD'nin silah satış ambargosu (ki TSK'nın omurgasını oluşturan F-16, skorsky vb.) F-35 satışının durdurulması, ekonomik yaptırımlar uygulanması gibi anlamlara geliyor.

Son tahlilde yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülke olan TC'nin önündeki seçenek şimdiden belidir. Emperyalistlerle yarı-sömürgeler karşı karşıya geldiğinde belirleyici olan her daim emperyalistlerdir. Asıl önemli olan nokta ise TSK'nın bir NATO ordusu olduğu gerçeğidir. TSK'nın silah savunma sistemleri tamamıyla NATO'ya göre düzenlidir. TC, NATO savunma sistemine uymayan bir hava savunma sistemini alıp kullanacak bir güce sahip değildir. Yaklaşık yarım asırlık bir süreçte TC ekonomik, politik ve askeri olarak büyük oranda ABD emperyalizmine bağımlıdır. Bu bağımlılık bir anda RTE "istedi" diye değiştirilemez, hızlıca başka bir emperyalist ağa babasının koltuğunun altına sığınma sağlanamaz, elbette bunun bir bedeli vardır. TC, Rusya'dan S-400 almış olsa dahi bu savunma sistemini kurup işlevli hale getirme noktasında çok ciddi çelişkilerle karşı karşıya kalacak, ABD ve AB emperyalizmi buna izin vermemek için elinden geleni arkasına koymayacaktır. TC'nin sıkışmışlığı bu eksende daha da artacaktır.

Emperyalist-kapitalist sistemdeki kriz hali ve emperyalistler arası güç dengesinin bozulması stratejik bölgelerdeki yarı-sömürgelere politik arenada belli alanlar açıyor. Yarı-sömürgelerin bu fırsattan yararlanmaya çalışmaları ise bağımsız politika izliyormuş gibi propaganda ediliyor. S-400 sorununda da AKP/RTE'nin "güçlü Türkiye" vurgusu bu propagandanın ürünüdür. Fakat gerçekte olan ise S-400 ile Rusya'ya verilen taviz, Rusya'yı dengelemek için ABD ile kapıları açık tutma politikası emperyalizme olan bağımlılığı daha da derinleştirmektedir. AKP/RTE S-400 alımı ile "bağımsızlık" oyunu oynarken emekçi yoksul halkın sırtına daha fazla zam ve vergi yükü binmektedir-binecektir. S-400'ler ile "güçlü bir Türkiye" değil güçsüz ve zayıf Türkiye gerçekliği bir kez daha ortalığa saçılmaktadır. AKP/RTE'nin "yeni Türkiye'sinin" özü-özeti emperyalizme bağımlılığı derinleşen bir Türkiye'dir.

Cezayir'de Yükselen Protestolar Emperyalistleri Korkutuyor!

Cezayir denince birçok kişinin aklına Fransız işgali ve bu işgal yılları boyunca yapılan katliamlar ve 130 yıllık işgale karşı yürütülen muazzam direniş gelir. Emperyalist haydutluğun sınır tanımaz, baskıcı, katliamcı zorba özelliğine en iyi örneklerden biridir Fransa'nın Cezayir işgali. Yaklaşık 300 yıl boyunca Osmanlı'nın işgali altında kalan Cezayir, 1830-1847 yılları arasında Fransa Krallığı'nın işgaliyle, bu kez de 130 yıl boyunca Fransa sömürgesi olarak kalmıştır.

Yıllarca Osmanlı'nın işgali altında kaldıktan sonra Fransız sömürgesi olan Cezayir asıl asimilasyon sürecini de bu dönemde yaşadı. Ülke baştan aşağıya; dili, kültürü, yaşam tarzı ile Fransızlaştırılmaya başlandı. İşgal güçlerinin en büyük ve ortak özelliği de budur işte: Asimilasyon. Cezayir halkı bu asimilasyon saldırısının yıkıcı sonuçlarını yeniden bağımsızlığını kazandıktan sonra çok yıkıcı bir şekilde hissetmeye, yaşamaya başladı.

"Arap Baharı"yla başlayan, bugün yeniden alevlenen, Cezayir halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesi...

Daha önce Ortadoğu'da dalga dalga yayılan, on yılların diktatörlüklerine karşı halkın kendiliğinden gelişen, bilinen ismiyle "Arap Baharı" ayaklanmaları, o dönem Cezayir'de de etkili olmuştu. Yüz binlerce kişi sokaklara dökülerek, işsizlik, gıda enflasyonu, evsizlik, usulsüzlük, ifade özgürlüğü ve kötü yaşam koşullarına karşı protesto eylemleri gerçekleştirmiş, "Özgür ve Demokratik Cezayir" talebiyle, mevcut iktidardan memnun olmadıklarını, demokrasi ve özgürlük istediklerini dile getirmişti. Daha önceki yıllarda yerel gösteriler sıkça yapılmış olsa da, tüm ülke çapında eşzamanlı gösteriler 2011'in Ocak ayında patlak verdi. Bunlar hükümetin gıda fiyatlarını düşürmesiyle bastırıldı fakat daha sonra çoğunlukla hükümet binalarının önünde gerçekleşen kendini yakma eylemleri başladı. Muhalefet partileri 1992'deki darbeden bu yana olağanüstü hal uygulanan Cezayir'de hükümet tarafından "yasa dışı" olarak nitelenen gösteriler düzenlemeye başladı. Gösterilerde üç kişi öldü, 420 kişi yaralandı, onlarca kişi de gözaltına alındı. Hükümet bir yandan gösterilere sert bir şekilde müdahale ederken, diğer taraftan da

durumun farkına varıp bir takım yasal reformlar yaparak, maaşların yükseltilmesi vb. önlemler almaya başlamıştı. Neticede o gün için, halkın öfkelerini örgütlü hale getirerek sisteme yöneltecek devrimci bir güç olmadığı için, zamanla bu gösteriler sönümlenip gitmişti.

KOLTUK SEVDASI ve HALKIN KABARAN ÖFKESİ

Sömürge, yarı-sömürge, yarı feodal ülkelerin çoğunun ortak özelliklerinden biri, mevcut iktidarların ülkelerini faşizm ya da diktatörlük sistemiyle yönetilmeleridir. Parlamentolar, seçimler, kanunlar esasta mevcut sistemin devamlılığını sağlamak üzerine kurulduğu için, demokrasiden, insan hak ve özgürlüklerinden bahsetmek mümkün olmamaktadır. Bu ülkelerin ortak özelliklerinden biri de yönetim şekline kaynaklı, iktidara gelen kişilerin koltuklarına yapışarcasına bu koltukları bırakmamalarıdır. Cezayir de bu ülkelerden biridir.

2013 yılında kısmi felç geçiren, tekerlekli sandalyeye mahkum, 81 yaşındaki 20 yıldır iktidarda olan Cumhurbaşkanı (protestolardan sonra istifa etti) Abdülaziz Buteflika'nın son seçimlerde yeniden aday olması, Cezayir'de büyük protesto gösterilerine neden oldu.

Dünya basınının haberi veriş biçimi, protestocuların 20 yıldır iktidarda olan Buteflika'nın sağlık durumunu da gerekçe göstererek, artık geri çekilmesi gerektiğini düşündüğü, bundan kaynaklı protesto gösterileri düzenlediği yönündedir. Ancak buz dağının görünmek istenmeyen yüzünde, Cezayir halkının on yıllardır

yaşadığı baskı, yoksulluk, katliamlar vs. karşı biriken öfkeleri bulunmaktadır. Nasıl ki Gezi İsyanı "birkaç ağacın kesilmek istenmesine" karşı oluşan tepkinin ötesinde, daha derin toplumsal ve sınıfsal bir takım sorunların birikiminin bir yerde patlamasıyla açığa çıktıysa, Cezayir'de yaşananlar

rimci Parti veya örgüt bulunmamaktadır. Bundan kaynaklı bu hareketin bir süre sonra sönümlenmesi kaçınılmaz olacaktır. Neticede Buteflika'nın adaylıktan çekilmesi ve yeni hükümet kurma çalışmalarının başlaması, sol görünen reformcu grupların geri adım atmalarına neden oldu.

Cezayir, başta Fransa olmak üzere, birçok emperyalist ülkenin yakından takip ettiği bir ülke.

Cezayir 1962'de bağımsızlığını elde etmesine rağmen Fransa'nın etkisinden kurtulamadı. Ülkeyi yirmi yıldan fazladır elinde tutan Buteflika da Paris'in yakın adamı. Fransa'nın Cezayir üzerinde sömürge döneminden kalma çok derin kökleşmiş bir etkisi var. Fransa'da yoğun bir Cezayirli nüfusu var. Cezayir'de yaşanacak bir hareketin kendi ülkesinde de karşılık bulup yansıtacağı endişesini duyan Fransa, bir süredir "sarı yekelemler" eylemleriyle zor durumdayken, Cezayir'de gelişen bu muhalefeti bastırmak için elinden geleni yapmaktadır.

Yine 1990'lı yıllarda İslamcı gruplarla yaşanan ve 200 binden fazla kişinin öldüğü kanlı iç savaş sonrasında kurulan dengelerle ülke yönetilmektedir. Cezayir'deki bir siyasal kriz ya da bir memnuniyetsizlik dalgası kanlı bir süreçle oluşan dengelerin de bozulması anlamına gelmektedir. Bu yüzden Cezayir bölge açısından bir domino taşı etkisine sahiptir. Cezayir'deki istikrar-sızlığın bütün bir Kuzey Afrika'yı, Sahara altı ülkeleri etkileme ve bu ülkelere sıçrama durumu var. Bundan kaynaklı bölge ülkelerinin ve emperyalistlerin bu muhalefeti bir an önce bastırmaya yönelik çalışmaları ve hamleleri devam etmektedir. Yeni bir "Arap Baharı" olur mu? Yukarıda ortaya koymaya çalıştığımız gibi devrimci önderlikten yoksun bir kendiliğindenci hareketlerin, belli bir süre sonra burjuva güçlerin kontrolüne girmesi kaçınılmaz olmaktadır. Ancak Cezayir'de yaşanan gelişmelerin dili halkın mücadele etmekte ısrarlı olduğu, kendiliğinden hareketlerin durmaksızın kabardığı ve kabarmaya devam edeceğini göstermektedir. Dünyanın her köşesinde halk kitleleri öncü ve önderliğini arayan bir durumdadır. Egemenlerine karşı gösterdiği direnç ve yer yer kalışma şekline bürünen hareketi bunu bize söylemektedir. Cezayir'de olan da budur.

rın arka boyutunda da benzer sorun ve sıkıntılar bulunmaktadır.

Cezayir genç bir nüfusa sahip bir ülke. Buna rağmen yoksulluk, işsizlik ve yozlaşmış-çürümüş rejimin kronikleşen yolsuzluğu had safhadadır. 42 milyonluk ülkede gençlerin büyük kısmı işsiz. Sokaklardan yükselen "Hırsızlar, memleketi yediniz" sloganlarıyla ekonomik koşullara, hayat pahalılığına ve işsizliğe isyan eden Cezayirli, Buteflika'ya "artık yeter" diyor.

PEKİ BU PROTESTO GÖSTERİLERİNİ KİMLER YAPIYOR?

Aslında her kesimden halk kitlelerinin katıldığı bu protesto gösterilerinin ana merkezinde "sol" parti ve gruplar görülmekte. Yüz binlerce işçi, emekçi, öğrenci, kadın sokaklara dökülmüş, iktidara karşı öfkelerini dile getirirken, küçük burjuva Sosyalist İşçi Partisi (PST) gibi bazı hareketler, bu muhalefeti raydan çıkarmaya çalışıyor. Mücadele, işçi sınıfının iktidarı alma gerekliliğini gündeme getirirken, PST, Cezayir'in kanlı rejiminin kendisini reformdan geçireceğine ilişkin yanılsamaları teşvik ediyor.

Görünen o ki bugün için Cezayir halkının haklı ve meşru muhalefetini örgütleyecek, iktidarı hedefleyecek bir güce dönüşürecek güçlü bir dev-

"O Ateşli Göğüsleri Delen Hançerin Kabzasını Biz Alacağız Elimize"

Anayım, yüreğim yangın yeridir

Gözlerim, iki kan çanağı

Anayım, ölenlerin, doğanların

Yeniden doğanların anası...

1 2 Nisan 1998'de Maraş'ta ölüme yenik düşmüştü bedeni belki Seyit Külekçi'nin annesi Elif Külekçi'nin ama zulme, sömürüye, açlığa meydan okumuştur. Yaşlı bedeniyle eylemlerin hep en önünde olmuş, kendini hiçbir şeyden sakınmayarak direnişçi kimliğini bizlere rehber yaparak ölümsüzleşmişti kavgamızda. Aramızdan bir kaç yoldaş ayırmak değil, Her ne yapsan varacağız emelimize!

Karadeniz... Bunu duysun derinliklerin: O ateşli göğüsleri delen hançerin kabzasını alacağız biz elimize!

Tarih 14 Nisan 1999, yer Tokat... Yine bir bahar ayında Karadeniz toprakları,

şehitlerimizin, onurun, başeğmezliğin, sınıf bilincinin, işçi sınıfı ve emekçi halka bağlılığın, partiye, devrime sevdalı komünistlerin kanlarıyla kızıl kesmişti. Seyit Külekçi 7 yıllık tutsaklığı boyunca hapisane direnişinin ön saflarında yer almış ve çıktığında ise özlemine duyduğu gerillaya katılmıştı. Doğan Altun ise Proletarya Partisi'nin "sürekliliği sağlanmış gerilla savaşını yaratma" çağrısına ilk yanıt verenlerden olmuştu. Düşman çemberinden çıkmış olmasına rağmen tekrardan çembere dalan, yoldaşlarına yönelmiş düşman kurşunlarına göğsünü siper eden, yoldaşlarıyla birlikte ve dillerinde sloganlarıyla ölümsüzlüğe uğurlanan olmuşlardı.

Sen gürül gürül akan duru bir su

Bir türküsün unutulmayan

inanç, irade, fedakârlık şiarısın

Nergizsin, her baharda yeşeren

Bilinçli, gülererek kazandığın

Utku senin şimdi

Tarih 11 Nisan 2001, yer TC hapishanesi... Yüzündeki gülüşü parçalama-ya yetmemişti açlığın yüzü. Açlığıydı yaşamın ve direnişin adı o an, eriyen bedeni silahı. Eriyen her hücrede yaşamaları tomurcuklayandı Nergiz Gülmez yoldaş. Bahara bırakmıştı o tomurcukları, açıp büyüsünler diye. '96 Ölüm Orucu direnişinde erimeye başlayan bedeni, üzerinde durulamayacak haldeyken bile hastalanan her yoldaşın başucunda nöbetçilik görevini, yaşam doğallığında yüklemişti ona. "Bağlılık" ve "fedakarlık"tı adı. Sıra Ümraniye direnişindeydi, hem direnişi sürdürmek hem de yaralanan yoldaşların başında nöbet tutmak, sırtlanarak onları düşman namlularının üzerine yürümek... 123 gün süren direnişinde, hücre hücre büyüttüğü yaşama soluk olmayı öğretmişti ve

Proletarya Partisi'nin ilk ölüm orucu şehidi olma onuruyla tarihsel sorumluluğu yerine getirmenin gücünü bırakmıştı geride kalanlara. Vurulacağız daha, Mutlu gülüşler için Ölmemiz zorunluysa henüz, acılar Yaşamı kazanmak içindir...

Tarih 13 Nisan 2004, yer Dersim Çiçekli... "Hesaplaşmak, derinden ve sarsıcı bir şekilde hesaplaşmak zor gelir çoğu kez. Alışkanlıklardan arınmak, kötü huylardan kurtulmak kolay olmuyor her zaman. Sistemden, sistemin yarattığı insan tipinden kurtulmak, yeni insan olmak çaba istiyor, kararlılık ve sabır istiyor" diyen Ahmet Laço, Sevda Yıldız'la birlikte kavgada ısrarın, samimiyetin eşsiz güzelliklerini miras bırakarak ölümsüzleşmişlerdi Dersim dağlarının doruklarında, dillerinde parti sloganlarıyla...

"Ben Partiyle Yeniden Doğmak İstiyorum"

Eylem hazırlığı içerisindeyken yaşanan kaza sonucu Dilek Polat'ı 7 Nisan 2006 tarihinde sonsuzluğa uğurlamıştık. Ne kadar inanmak istemesek de Dilek Polat'ı parti bayrağını daha yükseğe çekmek isterken şehit vermiştik. Tüm şehit düşmeler erkendir. Ama ne kadar istemezsek de mücadelenin seyri içinde şehit düşmeler de kaçınılmazdır. Bin yıllardır sınıf mücadelesinin kaçınılmaz

seyri hep böyle olmuştur. İnsanlık tarihi sınıf mücadelesi tarihiyse, bu tarih içinde binlerce yıl içinde yürütülen mücadelede milyonlarca insan hayatını kaybetmiştir. Ve insanlığın ilerlemesi, bazen çok küçük bir gerçeğin öğrenilmesi, küçük bir hakkın kazanılması binlerce insanın ölmesi sonrasında kazanılmış veya bilince çıkarılmıştır. Burada önemli olan insanlığın yaşananları sorgulaması ve gerekli dersi çıkarmasıdır. Ve sürecin kahramanlarından öğrenmesini bilmektir.

"Kitlelere gidin, orada örgütlenmeler oluşturun" diyor Dilek yoldaş. Savaş pratiğimizin belirli bir dönemini inceleyen yoldaş, bu süreçte askeri prati-

ğe paralel kitle faaliyeti yürütülmediğini ve aslında kitlenin savaşın içinde örgütlenmesine kafa yorulmadığını, bunu kırmak için kitleyi Halk Savaşı için Halk Savaşı'nın içinde örgütlemek gerektiğini söylüyor Dilek yoldaş. Kadın yoldaşların tüm olumsuzluklara, toplumun üzerlerine bıraktığı edilgenliğe karşın bunu kırmanın tek yolu olarak daha fazla çaba harcamaları gerektiğini söylüyor Dilek yoldaş. Dilek yoldaş bunları nereden çıkarıyor? Elbette ki kendi yaşamından. Binlerce insan yoksulluk içinde yaşamakta, ulusal-cinsel baskıya maruz kalmaktadır ama bunları sorgulayıp bunların ortadan kaldırılması için bilinçli bir çabaya girmemektedir. Dilek yoldaş bunu yaparak mücadelemizin içine katılmıştır. Ama çelişkinin bitmediği ancak başka bir aşamada devam ettiği bilinciyle hareket ettiği için örgütlü mücadele içinde kavganın gerektirdiği militan tipine ulaşmak için elinden geleni yapmıştır. Partili militan tipine ulaşmak için; önce kendisini hesapsızca partiye sunmuştur. Gemileri yakmanın bir adımı olarak bunu yapmıştır. Yıllardır kendisini meşgul eden

sorunlarını partiye sunmuştur. Bir ayağının çemberin içinde diğerinin dışarıda olduğu durumda partili yaşamın sürünmekten başka bir şey olmadığını bilincinde olarak kendisini çemberin içine tam anlamıyla sokmanın bir adımı olarak da açıklığı, partiye açıklığı, yalnız hatalarda zaafalarda açıklığı değil duyguda ve düşünüşte açıklığı benimseyerek çemberin içine girmiştir. "Benim başka yaşamım yok. Ben partiyle yeniden doğmak istiyorum" demiştir. Bunu yaparken aldığı gücü gelmiş olduğu sınıfsal ve ulusal kökeni ve ezilen cinsten olmasında bulmuştur. Yine ezilen ulustan olmaları kaynaklı çektiklerinden, tek kelime Türkçe bilmemesine karşın okulda o çocuk haliyle çektiklerinden güç almıştır. Yine ikinci sınıf cins görülmesinin sonucu toplumun yaptıklarını bizzat yaşadıklarından dersler çıkararak güce dönüştürmüştür. Evet bugün mücadelenin militan duruşunu kuşanmamız gerekiyorsa Dilek'ten öğrenerek ilerleyelim. Dilek'ten boşalan yeri Dilek'ten öğrenerek dolduralım.

Kızıldere'den Yükselen Kavga ve Dayanışma Sloganlarıdır

1 2 Mart Faşist Cuntası'nın ardından yaşanan devlet terörü pek çok devrimciyi katletmiş ve toplumda korku rüzgarları estiren gelişen devrimci mücadeleyi boğmaya çalışmıştır. O dönem Mahir Çayan başta olmak üzere, THKP-C'nin birçok yöneticisi, savaşçısı aranır durumdaydı. Ama aynı günlerde, THKO önderleri Hüseyin İnan, Deniz Gezmiş ve Yusuf Aslan'ın idamı gündemdedi. Denizlerin idamını, faşizmin geniş kitlelerin üzerinde korku rüzgarları estirmek için karşı bir saldırı olarak

gören Mahirler, içinde buldukları tüm güçlülere ve olumsuzluklara rağmen, idamları engellemek için bir eylem kararı alırlar ve NATO'nun Ünye Radar Üssü'ndeki üç İngiliz teknisyen bu amaçla kaçırılır...

Mahirleri Kızıldere'ye götüren de işte bu eylemdir.. Eylem önerisini THKO kadrolarının getirmesi ve eylemin birlikte gerçekleştirilmesi devrimci dayanışmanın en güzel örneklerinden biridir, tıpkı Sinan Cemgil'in ihbarcısı halk düşmanı Mustafa Morde-

niz'in İbrahim Kaypakkaya tarafından cezalandırılması gibi.. Kırk yedi yıl önceydi. 12 Mart paşaları bir "muhtıra" vererek yönetime el koymuşlardı. Nihat Erim başbakanlığındaki hükümet, devrimciler ve aydınlar başta olmak üzere, tüm halk üzerinde bir "balyoz hareketi" yürütüyordu. Bu adı bizzat kendileri koymuşlardı. Bu yüzden Erim'in adı tarihe "balyozcu Erim" olarak geçecekti. Kitlelesel gözaltılar, tutuklamalar birbirini izliyordu. Askeri cemseler, durmadan o semtten başka semte operasyon timlerini

taşıyordu. İşte o günlerden birinde, Karadeniz'in bir köyü kuşatıldı. Telsizler çalıştı, Genelkurmay, Başbakanlık, ordu komutanlıkları harekete geçti. Neydi onları bu kadar heyecanlandıran? Köyde kuşatılan evde bir elin parmakları kadar devrimci vardı. Köyün adı Kızıldere'ydi.

Tokat'ın Niksar ilçesine bağlı kendi halinde bir köydü. O gün, o evdeki devrimcilerin kanyla kızılacak köyün toprakları. Adının Kızıldere olması, bir rastlantıydı belki, ama tarihsel bir rastlantı olduğuna kuşku yok. Çünkü bu ülkede artık Kızıldere bir köyün adı olmanın çok ötesinde şeyler anlatan bir anlam kazanacaktı. Dökülen kanı, kanlarla kızılacak bir yolu...

O gün köyün evlerinden birinde, ellerindeki üç İngiliz rehineyle birlikte on bir THKP-C ve THKO savaşçısı bulunuyordu. Bunlar, THKP-C'den Mahir Çayan, Ertuğrul Kürkçü, Sinan Kazım Özudoğru, Hüdayi Arıkan, Ertan Saruhan, Saffet Alp, Sabahattin Kurt, Nihat Yılmaz, Ahmet Atasoy; THKO'dan Cihan Alptekin ve Ömer Ayna idi. Faşizm, aylardır peşindeydi onların. O dönemlerde oluşturulmuş bulunan kontrgerillaya bağlı infaz timleri, hemen Kızıldere'ye "intikal" ettirildiler. Operasyon, on devrimcinin katledilmesiyle sona erdi. Hükümet, burjuva medya, Kızıldere'yi "son" olarak ilan etti. Oysa halkın içinden çıkıp gelmiş, halkla bir olmuşlardı onlar. Kızıldere son değildi, olmayacak da.

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Cemal Ferhat: Dersim Hozat Pe-yik (Çağlarca) doğumludur. Nisan 1980'de Hozat'ta Halkın Kurtuluşu taraftarlarının bıçaklı saldırısı sonucu şehit düştü.

Mehmet Beyhan: 1977'den itibaren Urfa Siverek'te faaliyet yürütmeye başladı. 12 Eylül sonrası kararlılığından taviz vermeyenlerdendi. DDKD'li sosyal faşistler tarafından daha önceden yaralanmış olan bedeni gözaltında gördüğü ağır işkenceleri kaldıramadı. Nisan 1981'de Siverek'te polis

karakolunda katledildi.

Şerif Ahmet Aslan: Nisan 1984'te İzmir Buca Hapishanesi'nde yakalandığı bir hastalık sonucu şehit düştü.

Cihan Çetinkaya: Zeytinburnu'nda lümpen arkadaş çevresinden çıkıp Partizanlarla yeni tanışmıştı. Geleceği umut yüklüydü. 1997'nin Nisan ayında eskiden içinde olduğu arkadaş çevresinde çıkan bir kavgada yaşamını yitirdi.

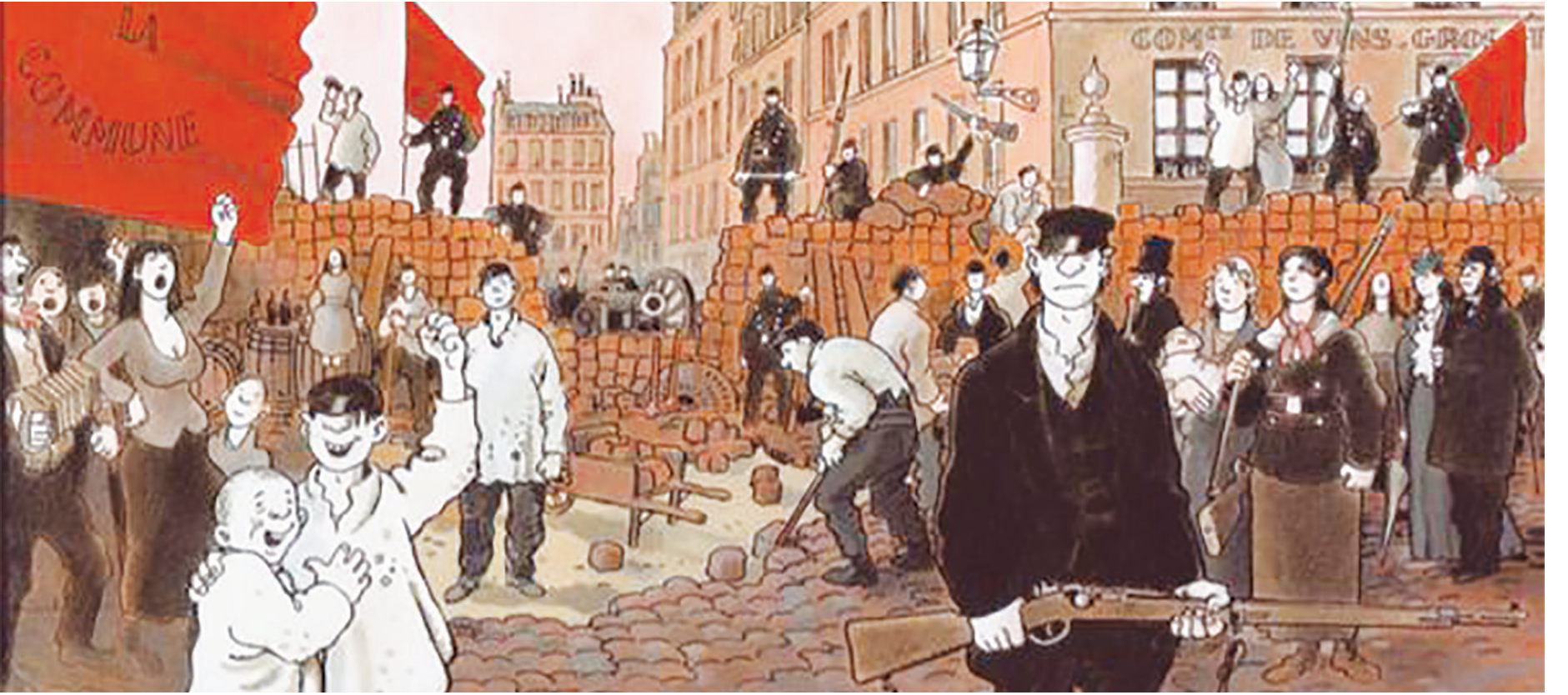
Davut Kirman: 1950 Artvin Şavşat

doğumludur, Gürcü milliyetindedir. Proletarya Partisi'ne her türlü olanağını sunarak destek olmuştur. Kanseri hastasıyken düşmana esir düşmesine rağmen teslim olmamış direnmiştir. Son günlerini Ulucanlar Hapishanesi'nde geçiren Partizanların Davut amcası, tahliye olduktan kısa bir süre sonra 1998 yılının Nisan ayında yaşamını yitirmiştir.

Ali Uçar: Yoksulluktan dolayı, ortaokuldan sonra küçük yaşta İstanbul'da işçilik yapmaya başladı. 1976 yılında

mücadeleye katılarak aktif görevler aldı. Sempatizan olarak askeri organlarda görev yaptı. 1. Konferans'tan hemen sonra Parti Üyesi oldu. DABK'da görev aldı. 2. Konferans'tan sonra 2 ayı BK'de yaklaşık iki yıl görev yaptı. 1982 Kasımında MK tarafından, Marmara Bölgesi'ne askeri komutan olarak atandı. Son olarak operasyon döneminde bir evi boşaltmaya giderken, kurulan pusuya düştü. Hemen silahına sarılan Ali Uçar, çarpışarak ölümsüzleşti..

PARİS KOMÜNÜ 148 YAŞINDA:

“BOŞUNA BİZLERİ ÖLÜLER ARASINDA ARAMAYIN!”

“Sosyal-demokrat hamkafa, son zamanlarda proletarya diktatörlüğü sözünün söylendiğini duymakla yararlı bir teröre kapılmıştır. Eh peki, baylar, bu diktatörlüğün neye benzediğini bilmek ister misiniz? Paris Komünü’ne bakınız. Paris Komünü, proletarya diktatörlüğü idi.” (F. Engels)

Devrimler tarihi ne oportünist ukalaların yorumlarıyla yazılır ne de döneklerin, ihanetçilerin devrimi engelleme girişimi ve çabalarıyla engellenir. Burjuvazinin savaş davetini 1871 Mart’ında kabul eden Parisli işçiler burjuva devlet mekanizmasını ilk parçalama girişimi olarak Paris Komünü’nü ilan eder. Proletaryanın geleceği biçimlendirmesinin görkemli sanat atölyesi olan Komün, proletarya diktatörlüğü tezini ilk kez ete kemiğe büründürerek deney ve birikimin sentezlendiği büyük bir devrim laboratuvarı olur.

Tarihin direniş dolu, onurlu sayfalarına Parisli komünarların “Boşuna bizleri ölümler arasında aramayın!” sloganı yazılır ve dünyanın yoksulları arasında hızla yayılır. Burjuva devlet mekanizmasını ilk parçalama girişimi, yenilgiyle sonuçlanan sınıfsız toplumu yaratmanın ilk denemesi, Paris’in

sokaklarına ve duvarlarına destansı bir kahramanlıkla kan ve ateş pahasına yazılır. Paris Komünü ve onun yılmaz savunucuları komünarlar, emeğin ilk büyük kurtuluş eylemi ve özgür geleceğin yol göstericileri olarak selamlanır. Komün battaniyesi aynı zamanda proleter yılmaz sanatçıların ilham kaynağı ve onların sanat örtüsü olur. Komün, eserini başka koşullar altında Ekim Devrimi’nde sürdürür. İşçi sınıfı biliminin tarihsel tahlilleri Sovyet devrimin ve inşa edilen sosyalizmin görkemli yaratıcılığında doğrulanır.

Komünarların şanlı direnişi devrim biliminin en büyük kuramcısı olan Karl Marks’ın hayranlığını kazanır. Marks “Paris proletaryası yeni toplumun görkemli kehanetçileri komüncüleriyle daima saygı duyacaktır. Proletarya sınıfı kendi şehitlerini sonsuza kadar yüreklerinin derinliklerinde yaşatacaktır. Onların cellatlarını ise tarih daha şimdiden lanet duvarına öylesine çivilemiştir ki onları oradan kurtarmak için papazların tüm duaları bile güçsüz kalacaktır” der.

Yenilgiyle sonuçlanan Komün deneyimi; toplumların gelişimi uğruna (içinde bir dizi zaaf ve eksikliği ba-

rındırma pahasına) ileri doğru atılan her bir adımın, bir düzine yorumdan ve tımturaklı sözlerden daha önemli olduğunun kanıtı olmuştur. Günlerce süren şiddetli sokak çatışmalarında Parisli işçiler alçakça katledilmiş, 28 Mayıs günü burjuvazi tarafından “son barikatın düştüğü” duyurulmuştur. Barikatın düştüğü günden beri toplumlar tarihi -sınıf savaşmaları tarihi-; proletaryanın kendisi için sınıf olduğu andan itibaren iktidarı hedefleyen, proletarya diktatörlüğü altında çeşitli aşamalardan geçerek sınıfsız toplumu kuracak mücadelesi ve gücü olarak ilerlemeye devam ediyor; 148 yıl sonra Paris Komünarlarının diktiği kırmızı bayrakta, akan kırmızı kanında, her şeyden önemlisi son ana kadar “Yaşasın Komün” sloganını haykıran cesaretinde meşale olmaya devam ediyor.

Komün’ün coğrafyası olan Fransa’da bugün “Sarı Yelekliler” başka somut koşullar altında sisteme başkaldırıyor. Bu yangını harlamak ve doğru yöne kanalizasyon etmek ise Komün’ün mirasçısı olan, proleter bilimi somut koşullara uyarlayan komünistlerin görevi olarak durmaktadır. Komünün etkileri başta kendi coğrafyası olmak üzere tüm dünyada etkisini yaratmış,

ilk işçi iktidarı olarak adını tarihin en parlak yerlerinden biri yazdırmıştır. Öyle ki yarattığı bu etki, tetikleyen somut koşullarla birlikte harmanlandığında iktidar perspektifli devrimci mücadelenin –proleter hareketinde– daha başka deneyimler yaratmasını da beraberinde getirmiştir. Bugün Komün’e göre daha yakın tarih zaman aralığında olan hareketler ve mücadeleler –o coğrafyada ‘68 hareketi en önemlisidir– dünyadaki proleter hareketleri doğuran önemli köşe taşları olmuştur. Öyleyse görev, bu köşe taşlarından olan komünist önder İbrahim Kaypakkaya’nın dediği gibi “proleter bayrağının kızılığını bozan tüm lekeler, ciddi ve titiz bir çabayla silinip atılmalıdır.” Paris Komünü deneyimi sadece “işçi sınıfının kısa bir iktidarı” olarak ele alınmamalı, aksine yengi ve yenilgileriyle bir değerlendirmeye tabi tutulmalıdır. Komünü daha da ileriye taşımak demek; gerici burjuva devleti, onların başına yıkarak proletarya diktatörlüğünün kırmızı bayrağını Komün’den alınan mirasla daha yükseklere dikmektir. Paris Komünü’nde “ölü” olarak arananlar, bugün tüm dünyadaki halk demokrasisi, sosyalizm ve yüce komünizm davasında savaşanların arasındadır.

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

[yenedemokrasi1](#)

[yenedemokrasigazete](#)

[yenedemokrasi](#)

yenedemokrasigazetesj@gmail.com

yenedemokrasi3.net

Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi** Gazetesi ■ Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Tuba Apaydın ■ Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umud Basım Yayımcılık ■ Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İSTANBUL ■ İletişim: 0212 235 20 22 - yenedemokrasigazetesj@gmail.com

Baskı: Yön Matbaası ■ Adres: Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi, B Blok, 1. Kat No: 366, Zeytinburnu/İSTANBUL ■ Tel: 0212 544 66 34